

2019 - 2020

REVISTA ELEVILOR PENTRU ELEVI

SEMNAL

COLEGIUL TEHNIC DE TRANSPORTURI
BRAȘOV

CUVÂNT ÎNAINTE

"Ce facem pentru noi moare cu noi. Ceea ce facem pentru alții, pentru lume, rămâne nemuritor". Albert Pine

Revista "Semnal" 2019-2020, continuă tradiția colegiului nostru de a prezenta cât mai complex imaginea și viața din instituția noastră de învățământ, din dorința cadrelor didactice și a elevilor de a-și oglindi atât activitățile școlare și extrașcolare, cât și multitudinea de activități și proiecte pe care le desfășurăm în școala noastră pe parcursul unui an școlar, totul sub auspiciile proiectului național pentru învățământul liceal secundar ROSE.

Veți putea lectura articolele redactate de elevi și profesori și veți vizualiza multe imagini ce evidențiază munca profesorilor, rezultatele elevilor și parteneriatele din școala noastră .

Un alt motiv pentru care edităm această revistă este șansa de a dialoga cu generațiile viitoare, deoarece aceștia vor putea citi despre activitatea școlii dinaintea de ajunge ei în școală și, în același timp, poate fi și o legătură cu trecutul pentru elevii de astăzi, care vor părăsi în curând băncile acestei instituții.

În fiecare număr, încercăm să aducem ceva nou, astfel încât să ne apropiem de o publicație profesionistă, să placă și să fie utilă, iar conținutul să fie conceput pentru a atrage. Deși credem că nu am reușit să cuprindem în câteva pagini toată activitatea școlii, suntem convinși că revista ne reprezintă!

Și, nu în ultimul rând, suntem conștienți că *"Viața nu este nici simplă, nici complicată, nici limpede nici mohorâtă, nici contradictorie, nici coerentă. Este - și atâta tot. Numai limbajul o ordonează sau o complică, o luminează sau o întunecă, o diversifică sau o unifică."* - Antoine de Saint-Exupery

Vă dorim lectură plăcută!

**Director,
Prof. ing. Adina-Mihaela AGACHE**

CUPRINS

<i>Excursia organizată pentru elevii claselor IX—XI, participanți la proiectul ROSE</i>	<i>3</i>
<i>Excursia organizată pentru elevii claselor a XII-a, participanți la proiectul ROSE</i>	<i>10</i>
<i>Balul Bobocilor la Colegiul Tehnic de Transporturi</i>	<i>26</i>
<i>Serbarea de Crăciun</i>	<i>28</i>
<i>Proiectul SNAC – Săptămâna fructelor și legumelor.....</i>	<i>29</i>
<i>Un exemplu de succes</i>	<i>30</i>
<i>Alcoolul nu te face mare</i>	<i>32</i>
<i>Proverbe - în interpretarea elevilor</i>	<i>33</i>
<i>Cum pot adolescenții să își păstreze sănătatea mintală în timpul pandemiei de coronavirus</i>	<i>35</i>
<i>Ultimul clopoțel - ediția pandemică - mesajul unui profesor către elevii săi</i>	<i>39</i>
<i>Gânduri la despărțirea de absolvenți.....</i>	<i>41</i>
<i>Proiectul „Întâlnire cu un scriitor”</i>	<i>42</i>
<i>Pagina profesorului</i>	<i>44</i>
<i> Specificul textului literar: produs vs. productivitate</i>	<i>45</i>
<i> Noul mediu de stocare CLOUD</i>	<i>49</i>
<i> Economia circulară și dezvoltarea sustenabilă</i>	<i>53</i>
<i> Monumentele medievale ale Brașovului.....</i>	<i>56</i>
<i> Rolul științei pentru economie și societate.....</i>	<i>61</i>

EXCURSIA ORGANIZATĂ PENTRU ELEVII CLASELOR IX–XI, PARTICIPANȚI LA PROIECTUL ROSE

Impresiile elevilor

Castelul Peleş din Sinaia

În geografia sentimentală a oricărui popor, există anumite clădiri reprezentative, care oglindesc istoria locurilor și vorbesc despre oameni și fapte din trecut.

În cazul României, un astfel de loc se află chiar în centrul țării, pe o vale a munților Carpați, la 120 de kilometri de București. După Palatul Parlamentului din București și după Castelul Bran, Castelul Peleş este cea de-a treia atracție turistică a României – spre care vin anual câteva sute de mii de vizitatori, printre care, spre marea mea bucurie, în acea zi (27 octombrie 2019) m-am aflat și eu, Veaceslav Bobeică, elev în clasa a X-a la CTT – Brașov. Eram într-o excursie cu școala, organizată prin intermediul programului educațional ROSE, în care sunt înscris.

Excursia a fost minunată, iar cele mai puternice impresii și emoții mi-au fost produse de acest edificiu impunător, castelul Peleş, considerat a fi cea mai impresionantă și elegantă construcție din țara noastră, cea mai importantă clădire istorică din România, dar și unul dintre cele mai frumoase monumente din Europa, având în vedere valoarea sa istorică și artistică.

Ghidul nostru ne-a oferit o sumedenie de explicații. Istoria Castelului Peleş începe în vara anului 1866, când nou-venitul domnitor Carol I vizitează pentru prima dată micul sat de munte care avea să devină orașul Sinaia. Încântat de frumusețea zonei, el a decis să

ridice în aceste locuri o reședință de vară pentru familia sa. În acest scop, a vândut o moșie din Germania și, din banii proprii, a cumpărat la Sinaia, în anul 1872, o suprafață mlăștinoasă de teren de 1000 de pogoane. În anul următor, 1873, au început lucrările de asanare și de stabilizare a terenului. Dar nu numai frumusețile locului l-ar fi îndemnat pe domnitor să construiască acolo Castelul, ci și mica Principesă Maria, unicul lui copil, care ar fi repetat de mai multe ori, în noaptea agoniei, ca urmare a îmbolnăvirii de scarlatină – la 28 martie/9 aprilie 1874, la nici patru ani – : „Vreau să merg la Sinaia, să beau apă din Peleş”.

La temelia Castelului Peleş, au fost îngropate două pergamente – ce conțineau declarația de intenție și actul de fundație al Castelului Peleş – închise într-un tub de sticlă, închis într-unul de plumb, împreună cu o colecție de monede bătute în număr redus, cu chipul domnitorului Carol. Despre momentul punerii pietrei de temelie a castelului, Carmen Sylva, pseudonimul literar sub care era cunoscută doamna Elisabeta, scria: „În acea zi preoții făcură rugăciuni și stropiră cu apă sfințită temeliile, pentru ca vrăjitorii, piticii și ondinele să nu le mai poată atinge întru stricare; sunete de trâmbițe înnebuniră codrii și văile și se aflau acolo oameni de Stat, ofițeri, ambasadori și miniștri, țărani și boieri, lucrători cu mâna și meșteri iscusiți; iară noi îmbrăcarăm portul țărănesc”.

Construcția Castelului Peleş a durat 10 ani, din 1873 și până în 1883. De fapt, Peleşul avea să devină un întreg complex, ce urma să cuprindă în final mai multe clădiri – precum castelele Peleş și Foișor, Corpul de gardă, Uzina electrică, Economatul sau Grajdurile regale. Planurile

inițiale au fost schițate de arhitecții Schultz, Benesch și Liman – dar, în cursul anilor, câteva zeci de ingineri, arhitecți și artiști, români sau străini, au lucrat pentru lărgirea complexului. De reținut că, în anul inaugurării sale, în 1883, Castelul Peleş era foarte aproape de granița cu Austro-Ungaria, care începea dincolo de Predeal. Dar, după Unirea Transilvaniei din 1918, Castelul regal de la Peleş a devenit a doua capitală a țării, aflată chiar în mijlocul României Mari.

Castelul are 160 de camere și mai multe intrări și scări interioare, iar turnul central măsoară nu mai puțin de 66 de metri înălțime.

Elegant și cochet, complexul din jurul Castelului Peleş a fost decorul unor episoade importante din istoria țării. Aici, la Peleş, au avut loc mai multe consilii de coroană, care au luat decizii capitale pentru politica externă a țării. Totodată, la Peleş a încetat din viață, în toamna lui 1914, Regele Carol I, iar în apropiere, la Pelișor, Regina Maria și-a trăit ultimele zile, în vara lui 1938. Și tot aici, în aceste clădiri, s-a născut în 1893, Regele Carol al II-lea, iar mai apoi, în 1921, Regele Mihai.

Tot ghidul ne-a spus că, deși nu fusese niciodată domeniu al statului, Castelul Peleş

a fost naționalizat în 1948, după abdicarea forțată a Regelui Mihai și transformarea României în republică. Începând din anul 1953, Peleşul a devenit muzeu. În anul 2006, acest castel a fost retrocedat proprietarului său de drept, Regele Mihai, care îl primise moștenire de la Regele Ferdinand.

Ca orice castel, Peleşul are legendele și misterele sale. Unii spun că, în anumite nopți din an, prin parcul castelului se văd focuri plutind deasupra pământului – aceasta,

pentru că Regele Carol I a îngropat la fundația clădirii, așa cum se obișnuia atunci, mai multe monede de aur. Alții spun că pe culoarele castelului, în nopțile cu lună, se văd umbrele fantomatice ale foștilor săi stăpâni – regii și reginele României. Am ascultat fascinat ceea ce ne povestea ghidul...

Pentru mine, Castelul Peleș este unul dintre cele mai frumoase locuri din România. Această excursie mi-a prilejuit o reală încântare!

Veaceslav Bobeică
clasa a XI-a B

Vulcanii Noroioși din Buzău

Excursia organizată prin programul Rose, a reprezentat pentru mine un prilej nemaipomenit de a vedea Vulcanii noroioși, despre care ne povestise domnul profesor de geografie, stârnindu-ne curiozitatea. Eu nu-mi puteam imagina ce se petrece cu adevărat acolo și îmi doream să ajung să văd. Iată că ocazia de a merge la Vulcanii Noroioși nu s-a lăsat mult așteptată.

Deși îmi făcusem „lecțiile” conștiincios, încă de acasă, documentându-mă în legătură cu acest loc fascinant, cele mai interesante informații ne-au fost oferite de ghidul nostru.

Astfel, am aflat de la el că în România, vulcanii noroioși sunt răspândiți în mai multe zone geografice, precum Depresiunea Transilvaniei (Ocna Sibiului, Băile Homorod, Bazna)

și Muntenia (Pâclele Mari, Pâclele Mici, La Fierbători și Beciu din județul Buzău). Noi am fost în excursie la Vulcanii noroioși din Buzău. Aceștia oferă turiștilor cel mai spectaculos peisaj natural dintre toate zonele menționate, fiind unici în Europa atât prin dimensiunile reduse, cât și prin modul lor de formare.

Vulcanii noroioși din Buzău au fost descoperiți în anul 1867, în contextul unei prospecțiuni petrolifere în comuna Berca, în zona centrală a Subcarpaților de Curbură. Aici se întâlnește cea mai spectaculoasă rezervație, în care poate fi admirat în toată splendoarea sa acest fenomen natural. Pâclele Mari ocupă 15 hectare, iar Pâclele Mici 10 hectare, ambele fiind incluse pe lista monumentelor naturii, din anul 1924. Începând cu anul 1955, rezervația naturală Vulcanii Noroioși a fost înscrisă în Registrul Național European, fiind recunoscută drept rezervație geologică.

Conform cercetătorilor, denumirea de „vulcan” este improprie, întrucât conurile acestora nu emană magmă fierbinte, ci noroi rece sedimentar. Vulcanii Noroioși nu reprezintă altceva decât niște movile conice, asemănătoare unor pâlnii așezate cu vârful în sus, create la suprafața solului prin erupția gazelor naturale, provenite de la peste 3000 de metri adâncime. Gazele, pânza freatică și stratul argilos formează adevărate erupții de nămol, întinse pe dealuri de aproximativ 25 de hectare. Nămolul împins la suprafața pământului, contribuie la mărirea în diametru a craterelor, care ajung să se unească între ele și să formeze noi vulcani, cu diametrul de până la 3 metri. În urma erupției, în contact cu aerul, micii vulcani se transformă în conuri prin întărirea noroiului. La început, noroiul proaspăt ieșit la suprafață este lichid, fapt ce nu permite conurilor să aibă o înălțime mare. Gazele naturale împing permanent noroiul spre gura vulcanilor, care se scurge de-a lungul versanților.

Nu știu cum arată peisajul de pe lună (poate voi ajunge vreodată și acolo...da, nu râdeți, acum sunt doar un visător, dar nu se știe ce-mi rezervă viitorul), dar eu așa-mi imaginez că arată... Tabloul selenar al întregului peisaj de la Vulcanii noroioși este în permanență schimbat, atât prin mișcarea noroiului ce bolborosește neîncetat în micile cratere, cât și prin șiroaiele deja uscate, care crapă solul pe alocuri. De asemenea, și ploile contribuie la modelarea acestor canioane unice. Pe timpul verii, mai ales în perioadele secetoase, întregul platou se transformă într-o eflorescență salină, datorită cristalizării sării, în urma procesului de evaporare a apei din noroiul erupt. Ar fi interesant de văzut zona și într-o altă perioadă a anului și intenționez să fac asta.

Indiferent de perioada anului în care alegeți să îi vizitați, trebuie să aveți în vedere câteva aspecte, asupra cărora ne-a atras atenția și ghidul nostru. În primul rând, vă recomand să alegeți o încălțăminte adecvată pentru o plimbare prin mocirlă, cum ar fi cizmele de cauciuc. Dacă m-aș fi gândit eu la asta înainte, ar fi fost mai bine... Adidașii pe

care-i purtam eu au devenit de nerecunoscut, iar unul dintre colegii mei a rămas din neatenție fără un pantof, pierzându-l în noroi. Până a reușit, cu greu, să-l recupereze, a țopăit într-un picior spre amuzamentul tuturor. În al doilea rând, v-aș spune să evitați această așezare pe timp de poaie, întrucât pământul uscat se înmoaie, iar întreaga rezervație capătă un aspect de mlaștină, cât și pe timp de caniculă, din cauza temperaturilor ridicate. Pentru a nu vă confrunța cu aspectele menționate, cele mai indicate anotimpuri de vizitare sunt primăvara sau toamna.

Un alt lucru interesant pe care l-am aflat în excursie, a fost legenda acestor vulcani. Se spune că solul uscat și crăpat al regiunii reprezintă, de fapt, pielea unui balaur cu șapte capete, ce se ascunde în măruntaiele pământului, iar prin craterele învolburate ar țâșni sângele murdar al acestuia. În urmă cu aproximativ 400 de ani, spune legenda, pe aceste meleaguri trăia Doamna Neaga, soția domnitorului Mihnea al II-lea Turcitul, alături de cei 4 copii ai săi. În momentul în care locul a fost invadat de balaur, singurul care l-ar fi putut răpune era fiul domnitorului, Arbănașul. Auzind de stricăciunile pe care le-a produs fiara, Arbănașul a pornit în căutarea balaurului, călare pe un cal alb. Băiatul a trecut prin Valea Părului, Berca și Dimiana, unde a întâlnit un om care zărise balaurul după dealuri. În momentul în care băiatul s-a apropiat de deal, balaurul cu șapte capete s-a ridicat, începând să scuie foc. Reușind să se ferească, flăcăul a străpuns fiara cu o săgeată și i-a tăiat unul dintre capete cu paloșul său. Din trupul balaurului a început să curgă un sânge negru, care se prelingea pe pământ. Fiind rănită, fiara a fugit și s-a ascuns în bârlogul sau din Berca. Eroul a pornit pe urmele lui și, în scurt timp, i-a mai retezat un cap. Din cauza loviturii puternice, Arbănașul a căzut de pe cal. Astfel, balaurul a reușit să se ascundă în Berca, unde a rămas pentru totdeauna. De atunci, fiara nu a mai fost văzută, iar în jurul bârlogului

său nu a mai crescut nimic. În această zonă, atunci când apar ochiuri de noroi care bolborosesc, se presupune că ar fi rănilile acestui balaur, iar pământul cenușiu, crăpat și uscat ar reprezenta spinarea acestuia. Fascinant, așa-i?

La final, vă adresez îndemnul de a vizita acest loc. Nu veți regreta și v-o spun cu toată convingerea!

Costin Alexandru
clasa a XI-a B

EXCURSIA ORGANIZATĂ PENTRU ELEVII CLASELOR A XII-A, PARTICIPANȚI LA PROIECTUL ROSE

Programul educațional ROSE prevede organizarea unei excursii de trei zile cu clasele terminale. După ce au stabilit traseul, mijlocul de transport și data, elevii din grupul țintă împreună cu profesorii lor așteaptă cu nerăbdare ziua plecării.

Și ziua mult așteptată a sosit: 15 noiembrie ora 7.30. În fața Sălii Sporturilor din Brașov, un autocar modern își așteaptă pasagerii care sosesc rând pe rând cu zâmbetul pe buze. Pe măsură ce locurile sunt ocupate, în ochii tuturor se citește bucuria de a fi împreună nu doar la școală, ci și în căutarea aventurii.

După ce au fost citite încă o dată regulile după care se va desfășura excursia, la ora 8.00, autocarul a pornit.

La capătul unui drum de două ore, am făcut prima oprire, la Liceul Independența din Sibiu. Aici, elevii noștri au interacționat cu elevii sibieni: i-au vazut la ore, au discutat cu ei în timpul pauzei și au vizitat sălile de clasă. Pentru cadrele didactice, a fost un exemplu de bune practici, în ceea ce privește relația școlii cu agentul economic. Am părăsit Sibiu puternic impresionați de realizările lor și motivați să nu ne lăsăm mai prejos!

Următoarea oprire: Castelul Huniazilor, unul din cele mai importante monumente de arhitectură gotică din România. Am retrăit istoria dintre vechile ziduri, povestită cu farmec și acuratețe de ghidul care ne-a însoțit! Cetatea a fost una dintre cele mai mari și vestite proprietăți ale lui Iancu de Hunedoara. Este o construcție impunătoare, prevăzută cu turnuri, bastioane și un donjon. La unul dintre geamurile Sălii de Bal, un menestrel ne încântă auzul și ne lasă imaginația să zboare la cavalerii și domnițele care dansau pe strunele sale. Cu

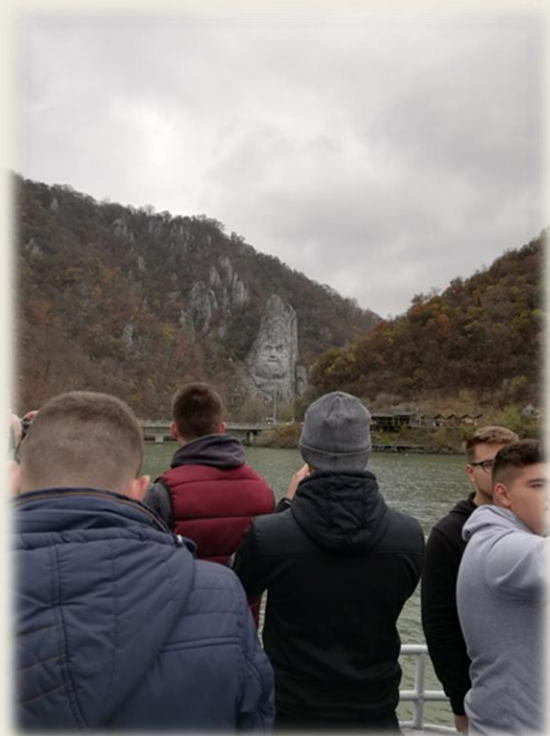

mintea plină de misterul vremurilor de mult apuse, ne întoarcem la autocarul care pornește spre punctul terminus al acestei zile: Băile Herculane.

Pe înserat, am ajuns în fața hotelului Ferdinand, situat în centrul istoric al stațiunii. Originea Băilor Herculane se întinde pe o durată de aproape două milenii. Bazele stațiunii au fost puse în anul 102 d.Ch. de Împăratul Traian, romanii introducând cultul balnear preluat de la greci, pe care apoi l-au dezvoltat. Numele stațiunii, vine de la zeul Hercules, fiul lui Zeus și al frumoasei Alcmena, consemnat în mitologia romană ca patron al izvoarelor termale, simbol al puterii și al echilibrului între forța fizică și cea spirituală.

A doua zi de excursie a debutat cu o plimbare cu vaporețul pe Dunăre. Unul dintre cele mai cunoscute trasee este cel care pornește din Orșova, trece prin Gratca și ajunge la Cazanele Mari. Zona este de poveste când nuanțele arămii ale toamnei îți surăd cu fiecare frunză care-ți cade la picioare..

Am trecut la o „aruncătură de băț” de Tabula Traiana (moștenirea lăsată de împăratul roman Traian, semn că a trecut prin aceste locuri), Statuia lui Decebal, sculptată într-o stâncă impozantă de 55 m înălțime, în locul în care râul Mraconia se varsă în Dunăre, Mănăstirea Mraconia din Valea Mracunei (construită la 1523, acolo unde Dunărea se îngustează ca să-și facă loc printre munți) și bineînțeles, pe la Cazanele Dunării (Mari și Mici).

La întoarcerea în stațiune, am vizitat numeroasele vestigii rămase din timpul romanilor: apeducte, băi, statui, tabule votive, ridicate ca semne de mulțumire aduse zeilor pentru vindecare, în special lui Hercules, protectorul stațiunii, considerat de ei cel mai

popular erou al antichității. În centrul istoric al orașului, aproape toate clădirile sunt monumente, unele de importanță locală și de interes, dar și unele de valoare națională.

Complexul Hotelier Roman a fost construit prin înglobarea la parterul său a Băilor Imperiale Romane, cu o vechime de aproape două milenii... La parterul Hotelului Roman iese la suprafață izvorul Hercules, care alimentează cu ape termo-minerale, printr-o rețea de conducte subterane, întreaga stațiune.

Băile Herculane au fost recunoscute pe plan european, iar pentru cei care au vizitat-o a devenit un loc de neuitat. Pentru Împăratul Franz Josef, Băile Herculane erau „cea mai frumoasă stațiune de pe continent”, iar pentru soția sa, împărăteasa Elisabeta a Austriei (cunoscută și sub numele de Sissi), „o prezență distinctă și încântătoare”, după cum notează în jurnalul său intim.

Cea de-a treia zi a excursiei noastre a început cu „ora de religie” pe care am petrecut-o la Mănăstirea Tismana. Cel mai vechi așezământ monahal încă în funcțiune din Țara

Românească este amplasat pe muntele Stârmina și impresionează orice turist cu zidurile sale medievale și bastioanele în colțuri. Datorită cadrului natural în care se găsește mănăstirea, intrarea este posibilă doar pe partea vestică, mai ales că de jur împrejur sunt zidurile vechii fortificații. Locul este cu atât mai important, deoarece, odată cu

trecerea timpului, aici au fost adăpostite documente din secolul al XIV-lea, care au devenit baze pentru veritabile istoriografii.

O relatare mai puțin cunoscută și care provine din anul 1944, amintește de momentul când la Tismana a fost adus pentru a nu cădea pradă armatei rusești Tezaurul Băncii Naționale a României. Însă, la scurt timp, acesta a fost mutat în Peștera Mănăstirii, pentru o mai bună protecție.

Impresionați de modul în care religia s-a împletit cu istoria, ne îndreptăm spre următorul obiectiv, Podul lui Dumnezeu. Cu o lungime de 52 m, lățime de 15 m, o înălțime a arcadei de 10 m, o deschidere a arcadei de 25 m la bază și o grosime de 13 m, Podul lui Dumnezeu sau Podul Natural de la Ponoarele, este o minune a naturii, suspendat undeva între legendă și realitate. Geologic vorbind, acesta s-a format prin prăbușirea tavanului peșterii din imediata apropiere, însă bătrânii locului atribuie această lucrare celor două entități, Dumnezeu și Diavolul.

În imediata apropiere se află Peștera Podului și lacurile Zătonul Mare și Zătonul Mic. Datorită sistemului carstic complex al zonei, lacurile se drenează în subteran repede și au apă doar în perioade foarte ploioase. Nici frigul de afară și

nici ploaia rece de sfârșit de toamnă nu ne-au împiedicat să explorăm intrarea în peșteră.

Copleșiți de pitorescul peisajului și încărcăți cu energia pozitivă a locului am pornit către ultimul obiectiv al călătoriei noastre: Ansamblul sculptural Constantin Brâncuși de la Târgu Jiu. Cunoscut și sub numele de Ansamblul monumental „Calea Eroilor” de la Târgu Jiu, este un omagiu adus eroilor căzuți în timpul Primul Război Mondial, proiectat și construit de Constantin Brâncuși. Cele patru componente sculpturale — *Masa tăcerii*, *Aleea scaunelor*, *Poarta sărutului* și *Coloana fără sfârșit* — sunt dispuse pe aceeași axă, orientată de la apus spre răsărit, cu o lungime de 1275 m.

Primele două monumente sunt amplasate în Parcul Municipal al orașului și alcătuiesc împreună cu *Aleea Scaunelor* punctul principal de atracție al acestui loc. *Poarta Sărutului* a fost realizată astfel încât privitorul să-și poată exprima propriile sentimente și trăiri. Aparenta simplitate a sculpturii executate în piatră, oferă însă prilejul unor meditații profunde. Poate fi poarta dragostei, a fidelității, a speranței sau a veșniciei... *Masa Tăcerii* este un monument din calcar, având 12 scaune în jur, în formă de clepsidră care, parcă, măsoară trecerea timpului...

În celălalt parc se află poate monumentul cel mai mediatizat și cel mai cunoscut din România, *Coloana Infinitului*. Monumentul din fontă cântărește circa 29 tone și are o înălțime de peste 29 metri, fiind alcătuit din module identice. Considerat de către Sydney

Geist punctul de vârf al artei moderne, reprezintă un adevărat „testament spiritual” al artistului, un adevărat axis mundi, merit parcă să sprijine în veșnicie bolta cerului.

Am părăsit orașul lui Brâncuși, cu sufletul plin de mândria de a fi compatrioții acestui mare artist, unul dintre cei mai mari sculptori ai secolului al XX-lea.

Așa s-a încheiat excursia elevilor de clasa a XII-a, care au făcut parte din grupul țintă al proiectului educațional ROSE, un final care a marcat sfârșitul a doi ani de pregătire suplimentară pentru examenul de Bacalaureat și a lăsat în urmă amintiri de neuitat, care întăresc opinia că elevii și profesorii lor sunt parteneri în desfășurarea actului educațional.

Profesor Adina Iliescu

Impresiile elevilor

Castelul Corvinilor din Hunedoara

În noiembrie 2019, prin intermediul programului ROSE, s-a organizat o excursie pentru clasele a XII-a din liceul nostru. A fost o excursie de trei zile, cu un itinerar extrem de interesant. Am vizitat locuri încărcate de istorie, dintre care cel mai mult mi-a atras atenția Castelul Huniazilor. Acesta este și motivul pentru care m-am hotărât să vă împărtășesc această experiență de neuitat.

Castelul Hunedoarei, numit și Castelul Corvinilor, al Corvineștilor sau al Huniazilor, este cetatea medievală a Hunedoarei. Acest monument arhitectural ce datează din secolul al XIV-lea, este reprezentativ pentru arta feudală gotică din Europa și a fost construit pe locul unui vechi castru roman. Primul proprietar al acestui monument arhitectural gotic, a fost cneazul Voicu, tatăl lui Iancu de Hunedoara, care a primit castelul cadou de la regele Sigismund I de

Luxemburg. Accesul în castel se face pe un pod de lemn, susținut de patru piloni masivi de piatră, plasați în albia pârâului Zlaști, lăsând în urmă curtea husarilor și nișa ce adăpostește statuia Sf. Ioan de Nepomuk, protectorul podurilor și al trecerilor peste apă. Primul obiectiv major este Turnul nou de poartă, de formă rectangulară, turn care impresionează prin masivitate. De aici se ajunge, cu ușurință, în închisoarea castelului, care păstrează o ușă masivă de lemn. Loggia Matia se află la ieșirea din Turnul nou de poartă, în partea stângă, fiind considerată cea mai timpurie manifestare, în domeniul arhitecturii, a Renașterii. La etajul loggiei se mai păstrează unica pictură laică în frescă din Transilvania

acelei perioade, precum și Camera de Aur, spațiu de adăpostește expoziția „Obiecte din colecțiile Muzeului Castelul Corvinilor Hunedoara”. Capela este plasată pe latura estică a castelului, accesul aici fiind posibil prin scara interioară a Loggiei Matia, ajungându-se în tribuna capelei.

Camera domnițelor, se află plasată la primul nivel al Turnului nou de poartă, deasupra coridorului de intrare în castel. De aici, traversând Scara spirală, se intră în Sala Dietei, plasată la etajul Palatului Mare. Este construită în stil gotic târziu, interiorul ei fiind modificat radical în secolul al XVII-lea, în vremea lui Gabriel Bethlen. La ieșirea din Sala Dietei, în partea dreaptă, se află o scară de piatră, ce conduce la etajul Turnului Capistrano, spațiu ce avea ca destinație în secolul al XV-lea găzduirea călugărului Ioan de Capistrano.

Revenind în curtea interioară, circuitul nostru a continuat cu vizitarea fântânii. Ultimul obiectiv vizitat a fost Sala Cavalerilor, unul dintre cele mai interesante spații laice din Transilvania secolului al XV-lea. Aici funcționează expoziția de tehnică militară, cu piese care ocupă o perioadă cronologică extinsă (secolele XIV-XIX). M-a fascinat și legenda pe

care ghidul ne-a relatat-o și care prezintă o explicație a numelui Corvinilor. Acest nume a fost atribuit familiei nobiliare, care a primit acest castel în dar de la regele Sigismund I de Luxemburg. Potrivit legendei, corbul care ține în cioc un inel de aur și este inscripționat pe blazonul familiei Corvinilor, nu a fost ales întâmplător. Se spune că lăncu de Hunedoara era fiul nelegitim al lui Sigismund I de Luxemburg, rege al Ungariei, făcut cu o frumoasă femeie din Țara Hațegului, pe nume Elisabeta. Pentru a o feri de necinste, regele i-a dat de soț pe unul dintre vitejii săi, Voicu, dăruindu-i totodată și un inel, drept cadou pentru copilul nenăscut, dar și pentru ca acesta să poată fi recunoscut, atunci când va crește și va merge la curtea regală. Legenda mai spune că, în timpul

unei călătorii pe care a făcut-o familia lui Voicu, aceștia au poposit pentru a prânzi și au uitat inelul pe marginea ștergarului pe care erau puse merindele. Un corb, atras de strălucirea inelului, l-a furat, încercând să plece cu el. Lancu de Hunedoara, care era atunci doar un copil, a luat un arc și a omorât corbul, recuperând astfel inelul. Atunci când a crescut și a ajuns la curtea regală, lancu a povestit această întâmplare, iar regele a fost impresionat și a decis ca simbolul familiei să fie corbul cu un inel de aur în cioc. De altfel, și numele acestei familii nobiliare provine din latinescul „corvus”, care înseamnă „corb”, o pasăre care simboliza în Evul Mediu înțelepciunea și longevitatea.

Lucrările de modernizare a Castelului Corvinilor au început de-abia după moartea cneazului Voicu, când acesta a fost moștenit de fiul său, lancu de Hunedoara. În curtea Castelului Huniazilor, nu departe de capelă, se află o fântână, care are și ea legenda ei. Și, pentru că mi s-a părut și aceasta extrem de interesantă, v-o spun și vouă.

Se povestește că această fântână a fost săpată de trei prizonieri turci, pe care lancu de Hunedoara îi ținea în castel și căroră le-a promis ca îi va elibera dacă vor săpa o fântână cu apă bună de băut. Prizonierii, sperând că astfel își vor câștiga libertatea, au săpat în stâncă timp de 15 ani și la 28 de metri adâncime au reușit să dea de apă. Numai că, între timp, lancu de Hunedoara, a murit, iar soția sa, Elisabeta Szilagyí, a decis să nu respecte promisiunea pe care soțul său le-o făcuse prizonierilor turci și să nu îi elibereze. Mai mult, ea a dat poruncă să fie uciși. Prizonierii turci, ca ultimă dorință, au cerut permisiunea de a inscripționa o frază pe cheile fântânii: „*Apă ai, inimă nu*”, ca un reproș pentru promisiunea făcută și nerespectată. De fapt, inscripția descifrată de istoricul și orientalistul roman Mihail Guboglu, glăsuiește astfel: „*Cel ce-a scris-o este Hassan, prizonier la ghiauri, în cetatea de lângă biserică*”.

Sper că v-am trezit interesul de a vizita acest castel de poveste. Mie mi s-a părut fascinant și a fost obiectivul meu turistic preferat din această excursie. Intenționez să revăd cândva Castelul Huniazilor.

Dragoș Dobrițoiu, clasa a XII-a A

Cazanele Dunării

M-a bucurat propunerea doamnei diriginte de a scrie un articol pentru revista școlii, deoarece m-am gândit, în primul rând, să vorbesc despre impresiile mele legate de excursia la care am participat prin programul Rose, în acest an școlar.

Pentru mine, a doua zi de excursie a avut o însemnătate aparte, deoarece am fost extrem de impresionat de locurile vizitate, care m-au copleșit cu frumusețea și măreția lor. Am făcut o plimbare cu vaporeșul pe Dunăre. Am fost la Cazanele Dunării, zonă cunoscută și sub denumirea de Clisura Dunării. Cazanele se întind de-a lungul fluviului, la granița cu Serbia, în județul Mehedinți, pe o lungime de circa 9 km. Am descoperit frumusețea grandioasă a acestui loc, trecând prin localitățile Eșelnița și Dubova. Zona Cazanelor este cea mai spectaculoasă porțiune de pe cursul fluviului, unde Dunărea întâlnește Munții Banatului și masivele muntoase de pe malul sârbesc. Cazanele Dunării se întind pe o lungime de 9 km. Pe această porțiune, Dunărea se îngustează considerabil, până la 230

de metri, îngreunând navigația fluvială. Fluviul este mărginit de pereții verticali, stâncoși. Adâncimile maxime sunt de circa 75 de metri. În sectorul cazanelor, viteza de scurgere a apei depășește 5 m/s.

Cazanele Mari au o lungime de aproximativ 4 km, încadrându-se între masivele Ciucarul Mare (pe teritoriul României) și Veliki Strbac (Serbia). La

baza peretelui de calcar ce flanchează această porțiune a Cazanelor Mari, există două cavități: peșterile Gura Ponicevei și Veterani. Cazanele Mici se întind pe o lungime de aproximativ 3 km, fiind poziționate între masivele Ciucarul Mic (România) și Mali Strbac (Serbia). Cazanele Dunării și masivele Ciucarul mare și Ciucarul Mic fac parte din Parcul Natural Porțile de Fier.

Peisajul zonei mi s-a părut impresionant, o îmbinare perfectă între stânci abrupte și apele învolburate ale Dunării. Din loc în loc, pâraiele care coboară din munte și se varsă în

Dunăre, formează golfuri și estuare. Cel mai spectaculos dintre acestea este Golful Mraconia, străjuit de uriașul chip al lui Decebalus Rex, sculptat în stâncă. Statuia lui Decebal are dimensiunile de 55 de metri înălțime și 25 de metri – lățime. Localizată între Eșelnița și Dubova, în apropiere de Orșova, statuia este cea mai mare sculptură în piatră de pe teritoriul Europei. Aici se regăsește și cea mai mare adâncime a apei, 120 de metri. La această sculptură au lucrat 12 alpiniști, pe parcursul a 10 ani, sub conducerea sculptorului din Orșova, Florin Cotarcea. Ghidul nostru ne-a povestit că procesul a început prin a defrișa copacii, apoi au fost curățate rocile și a fost dinamitată stânca. Construcția a fost finalizată în anul 2004, cu ajutorul unei echipe de sculptori talentați și pricepuți, care a reușit să care echipamentele necesare lucrului la mare înălțime.

Un alt obiectiv turistic important al zonei este *Tabula Traiana*, o placă de marmură

care datează din perioada primului război dacic. Placa este fixată în piatră și pe ea sunt reprezentați doi delfini plutind și un vultur pe cer. Figurinele și ornamentele sunt sculptate în relief, iar scrisul este cioplit în piatră.

Tabula Traiana este unul dintre monumentele foarte bine conservate în zona Defileului Regiunii Porților de Fier, un monument care evocă, pe de o parte, victoria Împăratului Traian în urma războaielor cu dacii, iar, pe de altă parte, un efort considerabil de a realiza în stânca din zona Porților de Fier, un drum pentru ca armata romană să poată ajunge în zona Daciei, înainte de primul război, în anul 101. Este unul dintre cele 10 monumente de acest gen, care au fost dăltuite în stâncă, de-a lungul celor 40 de kilometri cât avea acest drum realizat de romani. Am aflat, tot de la ghidul nostru, că unele dintre aceste tabule s-au mai păstrat până în secolul al XVIII-lea sau al XIX-lea, potrivit câtorva stampe din epocă. Singura care se mai păstrează pe malul Serbiei de astăzi este Tabula Traiana de la ieșirea din Cazanele Mici ale Dunării. Ea a fost descoperită în anul 1961, atunci când autoritățile de la acea vreme au luat decizia ca întreaga zonă să fie cercetată din punct de vedere arheologic atât în România, cât și în Serbia, dat fiind faptul că se intenționa începerea lucrărilor la hidrocentrala Porțile de Fier I și se știa că o serie de vestigii urma să fie acoperite de apele Dunării. Având în vedere calculele care au fost făcute de

inginerii vremii și previziunile privind creșterea nivelului Dunării, s-a luat decizia de a se organiza aceste cercetări pentru a se recupera informația de ordin istoric și arheologic din aceste zone, care aveau să sufere de pe urma creșterii nivelului Dunării. În felul acesta, s-au făcut tot felul de săpături în foarte multe situri din zona Porților de Fier, ajungând mai jos pe Dunăre până în zona Severinului sau chiar în aval de Severin. În unele situri s-au făcut descoperiri arheologice, iar în această perioadă a cercetărilor, a rezultat și descoperirea Tabulei. Așa se face că, în perioada de dinaintea construcției de la barajul Porțile de Fier I, acest monument a fost strămutat de la locul de origine. Astfel, pentru a putea fi salvat, a fost ridicat la o înălțime de aproape 30 de metri. Este, de altfel, locul unde se poate vedea și astăzi. Tabula are o lungime de 4 m și 1,75 m înălțime. Din informațiile din literatură, există și certitudinea că o replică a acestei tabule s-ar fi aflat și pe malul românesc. Din nefericire, astăzi nu se mai cunosc foarte multe detalii referitoare la această replică.

În traducere, textul Tabulei sună astfel : „Împăratul Caesar, fiul divinului Nerva, Nerva Traianus Augustus Germanicus, preot suprem investit cu puterea de tribun a IV-a oară, părinte al patriei, consul a III-a oară, spărgând munții, a durat drum de-a lungul fluviului” . Mesajul este că acel efort considerabil la vremea respectivă trebuia imortalizat printr-o astfel de inscripție. Era, de altfel, un obicei al timpului, deoarece, după fiecare lucrare grandioasă, se consemna epigrafic realizarea acelei lucrări.

Interesant, așa-i? Lecțiile de geografie și de istorie au prins acum un alt contur în mintea mea. Vedeți de ce am fost atât de impresionat...

Mi-am propus să revin curând pe aceste meleaguri încărcate de istorie, care respiră parfumul vremurilor apuse...

Adrian Ștefăniță
clasa a XII-a A

Ansamblul sculptural Constantin Brâncuși din Târgu Jiu

În acest an școlar, prin intermediul programului educațional ROSE, am fost într-o excursie de trei zile pe frumoasele meleaguri românești. Am plecat din Brașov pe 15 noiembrie.

Am vizitat mai multe locuri interesante, pe care mi-am propus să le revăd împreună cu familia, dar cel mai mult m-a impresionat Ansamblul sculptural Constantin Brâncuși din Târgu Jiu și, de aceea, am ales să vă împărtășesc și vouă impresiile mele legate de acest obiectiv turistic.

Târgu Jiu, „orașul lui Brâncuși”, este unul dintre cele mai importante locuri din România, din punct de vedere cultural. Artistul, născut în localitatea Hobița, județul Gorj, a creat în Târgu Jiu Ansamblul monumental „Calea Eroilor”, cu opere de artă de o importanță majoră, ce au în spate legende de-a dreptul copleșitoare. Puțină răbdare și le veți afla și voi imediat.

Cuprinzând *Masa Tăcerii*, *Aleea Scaunelor*, *Poarta Sărutului* și *Coloana Infinitului* (cunoscută și sub denumirea de *Coloana fără Sfârșit*), toate unite printr-o axă, acest ansamblu monumental străbate întreg orașul. Denumirea de „Calea Eroilor” a fost dată de Brâncuși, ca omagiu pentru eroii căzuți în Luptele de la Jiu, în Primul Război Mondial.

Masa Tăcerii, este o sculptură simplă lucrată în calcar, înconjurată de 12 scaune în formă de clepsidră.

Aleea Scaunelor este formată din două bănci și 30 de scaune lucrate în piatră, cu forme de clepsidre, aranjate pe câte o parte a aleii în grupuri de câte trei, creând o legătură între Masa Tăcerii și Poarta Sărutului ce se găsește înspre răsărit, la intrarea în Parcul Central.

Poarta Sărutului, este construită în anul 1937 și lucrată în travertin. Pe stâlpii porții este sculptat un sărut, care însă poate fi văzut și ca doi ochi ce privesc spre interior. Acesta este și monumentul meu preferat, de o profunzime aparte, care a atins într-un mod unic sufletul meu.

În realizarea *Coloanei Infinitului*, Constantin Brâncuși a folosit motive din arta și arhitectura populară oltenească din anii 1800. El a oferit coloanei o formă pe care o regăsim și la stâlpii caselor țărănești construite în acea perioadă.

Ghidul ne-a explicat faptul că lucrările brâncușiene sunt rezultatul unor îndelungi și adânci meditații asupra modului de reprezentare, adesea simbolic, a sacralului în artă. Mesajul acestui ansamblu, deopotrivă sculptural-artistic, urbanistic și arhitectural nu poate fi înțeles pe deplin fără a corobora informațiile legate de tradițiile românești, în special oltenești, legate de ritualurile de înmormântare, de arhitectura lemnului atât de bine cunoscută lui Brâncuși din fragedă copilărie, cu conștiința religioasă ortodoxă a poporului român. „*Arta trebuie să fie universală și accesibilă tuturor*”, spunea Brâncuși. „*În artă ceea ce contează este bucuria. Nu e nevoie să înțelegi. Ești fericit că vezi? Ajunge.*”

Semnificațiile ansamblului sunt numeroase, dar interpretarea expusă de ghidul nostru mi s-a părut foarte interesantă și o voi expune aici pe aceasta.

Înainte de plecarea la război a bărbaților, familia numeroasă se reunește pentru o ultimă masă. Este o masă la care nimeni nu se gândește la mâncare. Este o masă mai degrabă a tristeții, a reculegerii, cu gândul la cei care pleacă și, foarte posibil, nu se vor mai întoarce. Curgerea liniștită a râului din apropierea Mesei Tăcerii conduce pe cel ce îl contemplă la introspecție și cădere în sine, la încercarea de a înțelege sensul vieții, ca pe o curgere. Masa Tăcerii mai poate fi interpretată și ca o masă de pomenire pentru cei morți pe câmpul de luptă. Și în acest caz, cei care participă la pomană nu sunt preocupați de

bucatele puse pe masă, ci de amintirea celui dispărut. Astfel se explică distanța destul de mare dintre scaune și masă, care nu invită la o așezare comodă.

Aleea Scaunelor, cu cele 30 de scaune, sugerează fie alaiul de înmormântare, fie șirul de prieteni și rude, însoțitorii celui care pleacă la război. Întregul alai se va opri în fața Porții Sărutului. Dacă ne gândim la eroul plecat pe front, aici, în fața porții, are loc ultima îmbrățișare, ultima sărutare pentru cel care se va jertfi pentru apărarea neamului străbun. În același mod, putem vedea și ieșirea alaiului de înmormântare pe poarta care desparte

curtea casei de drumul spre biserică. Ne ajută aici explicația lui Brâncuși referitoare la interpretarea simbolului sărutului de pe pilonii Porții: *„Nu vedeți acești ochi? Profilurile celor doi ochi? Aceste emisfere reprezintă dragostea. Ce rămâne în amintirea celorlalți după moarte? Amintirea ochilor, a privirilor cu care ne-am arătat dragostea pentru oameni și pentru lume.”*

Calea Eroilor se întinde apoi în linie dreaptă până la Biserica Sfinții Apostoli, acolo unde întregul alai care urmează cortegiul funerar se va opri pentru a participa la slujba religioasă de înmormântare. Se îndeplinesc cele creștinești, după care alaiul își reia drumul spre locul de veci, care se află, ca în mai toate cimitirele ortodoxe, pe o înălțime, pe un deal. Conform unei tradiții precreștine existente nu numai în Oltenia, ci și în Ardeal, pe mormântul celui dispărut se așeza, alături de cruce, un stâlp de îngropăciune. Motivul stâlpului de îngropăciune sau al stâlpului funerar, poate fi găsit și în alte zone ale țării. Rolul acestuia era de a ajuta sufletul celui dispărut să se înalțe la ceruri, era acea axis mundi care făcea legătura între teluric și celest. Coloana fără Sfârșit are ca izvor de inspirație atât stâlpul de pridvor al caselor gorjene, în ceea ce privește motivele geometrice folosite, cât și șurubul de teasc, în ceea ce privește mișcarea continuă, așa după cum Brâncuși mărturisea. Un element suplimentar, care ne poate ajuta să-i înțelegem sensul, derivă din modul cum Brâncuși însuși denumea elementele Coloanei – „mărgele” – care ne duce cu gândul la un șir de mătănii, desfășurat spre cer. *„Mi-a venit ideea Coloanei fără sfârșit de la mișcarea acestui șurub, care se repetă la infinit.”* „Coloanele mele (...); am făcut mai multe, dar doar una a reușit să urce la cer.”

Ansamblul Monumental Calea Eroilor, ridicat de Constantin Brâncuși la Târgu Jiu, însumează câteva dintre temele principale la care artistul a lucrat toată viața, fiind capodopera de maturitate a acestuia și chintesență a genialității sale.

Mi-a rămas adânc întipărită în minte amintirea acestor locuri de poveste, care vorbesc despre sufletul românesc.

Sunt mândră că sunt româncă!

Ana Maria Toro
clasa a XII-a A

BALUL BOBOCILOR...2019

Balul bobocilor este la Colegiul Tehnic de Transporturi Braşov o sărbătoare cu tradiție. Toți elevii vor să îi cunoască pe nou-veniți. Astfel încât, în luna octombrie 2019, ne-am adunat cu toții să le urăm un bun venit în mijlocul nostru.

Organizat sub coordonarea d-nei profesoare Loredana Sicoe, balul a fost conceput ca un mic spectacol, care a atras atenția tuturor. Tema balului a fost „Cupluri celebre din filme”. Candidații la Miss și Mister boboc au prezentat câte un scurt moment, în care au intrat în pielea unor celebre personaje pe fundalul muzicii de film. Din spectacol au făcut parte și alți elevi talentați ai colegiului nostru.

Miss CTT a fost Alexandra Dascălu, pe care o vedeți în poza în care primește tradiționalul iepuraș, iar Mister CTT a fost D`albon David, care ne-a impresionat cu numărul său de dans pe muzica filmului „Grease”.

Îi felicităm pe toți participanții la concurs și la spectacol și le urăm succes la școală.

Prof. Elena Ghenoiu

SERBAREA DE CRĂCIUN

Este o tradiție la Colegiul Tehnic de Transporturi organizarea serbării de Crăciun. Depășirea de anul 2019 s-a făcut tot printr-un astfel de eveniment, organizat sub îndrumarea d-nei profesoare Loredana Sicoe. Ne-am bucurat cu toții, profesori și elevi, de talentele pe care le-am descoperit în colegii noștri.

Ne întâlnim cu ei în curtea școlii sau pe holuri și nu știm ce voci frumoase au, ce frumos dansează sau ce sportivi grozavi sunt. Această serbare este un prilej de a-i cunoaște mai bine pe unii dintre colegii noștri.

Am văzut scenete vesele, am ascultat colinde, ne-am bucurat de dansuri moderne sau de demonstrații de arte marțiale. A fost o ultimă întâlnire înainte de vacanța de iarnă pe care nu o vom uita.

Prof. Elena Ghenoiu

PROIECTUL SNAC

“SĂPTĂMÂNA FRUCTELOR ȘI LEGUMELOR”

Proiectul SNAC a fost implementat în colegiul nostru cu scopul de a implica elevii în acțiuni umanitare. Sub directa coordonare a mea, prof. Berteanu Ancuța-Florentina, începând cu anul 2018, elevii voluntari ai liceului se ocupă cu mare bucurie de campania de întraajutorare a familiilor nevoiașe.

În urma inițiativei Inspectoratului Școlar Brașov de a oferi un zâmbet pe buze celor care de Crăciun nu simt bucuria de a primi, ne-am înscris în programul “Săptămâna fructelor și legumelor”. Această activitate se desfășoară în preajma sărbătorilor de iarnă și mobilizează toți elevii liceului, nu doar pe cei care sunt voluntari SNAC. În ce constă mai exact această campanie? Elevii voluntari din clasa a X a A: Neagu Andreea, Onea Simona, Herghelegiu Bogdan, Tăbăcaru Simona și Pușcaru Raluca au invitat toți elevii școlii să colecteze fructe și legume, pe care apoi le-au dăruit cu drag celor care nu au posibilități materiale. Acțiunea s-a desfășurat cu rapiditate, deoarece alimentele strânse erau perisabile, dar spre bucuria noastră, am reușit să

adunăm aproximativ 80 de kg de legume și 40 de kg de fructe. De fapt, bucuria cea mai mare a fost a elevilor, care au simțit că implicarea lor și ceea ce au realizat ei prin solidaritate, întinde o mână caldă spre cei care nu simt atmosfera Crăciunului.

Beneficiarii acestui proiect au fost elevii ai școlii noastre pe care i-am ales din dorința de a simți atât bucuria celui care dăruiește, cât și a celui care primește. Unul dintre cele mai emoționante momente pentru elevele care m-au însoțit la Casa de tip familial din Tărlungeni, a fost acela de a oferi fructele și legumele (dar și câteva dulciuri) unor copii care nu au parte de o familie. Singura lor familie o reprezintă îngrijitoarele care se ocupă cu dragoste de aceștia. Aceasta a fost o lecție foarte bună pentru elevii noștri, deoarece au înțeles că un gest mic oferit din suflet poate face o bucurie mare.

Activitatea desfășurată de elevii a fost un exercițiu minunat de a-i învăța ce înseamnă dezvoltarea spiritului civic și moral, că suntem ființe umane care avem nevoie, în afară de lucruri materiale, și de afecțiune. Cu siguranță, ne dorim să continuăm și în anii următori acest demers și, în mod sigur o vom face cu același entuziasm ca până acum.

Prof. Ancuța-Florentina Berteanu

UN EXEMPLU DE SUCCES

Septembrie 2016... O toamnă ca oricare alta... Un început de an școlar ca oricare altul... Printre elevii care pășeau pentru prima dată pe poarta Colegiului Tehnic de Transporturi din Brașov era și Lucian Pârvu dintr-o localitate de lângă Rupea...

Cum Colegiul Tehnic de Transporturi nu este nici Șaguna, nici Meșotă sau Antipa sau alt liceu teoretic, prejudecățile societății în care trăim plasează elevii noștri în zona unei mediocrități cronice.

Absolvent al unei școli gimnaziale din Rupea, Lucian avea să fie actor aici, în acest liceu, în povestea „bastonului de mareșal”. Deși locatar în căminul liceului nostru, departe de familie, dar apropiat de colegii lui, a cunoscut ascensiunea în planul disciplinelor de studiu și a experiențelor de viață. Prin forțe proprii și interesul arătat a obținut a treia medie în clasa a IX-a, dar, mai mult de atât, a făcut parte din colectivul de elevi care a participat la Cluj, la concursul național „Pași pe urmele lui Edison”, la care comisia de evaluare a fost formată din cadre didactice universitare. A fost o experiență deosebită și folositoare, în același timp.

În echipa noastră au participat elevi din clasa a XII-a, din clasa a XI-a de la care a putut să învețe ce înseamnă spiritul de echipă, cum echipa poate susține membrul care răspunde comisiei, cu atât mai mult cu cât spiritul de echipă era unul din aspectele evaluate de către comisie. În plus, aceste participări la concursuri dau acel plus de coeziune care întărește prietenii peste timp.

O altă experiență, care probabil l-a ambiționat a fost legată de prejudecățile enunțate de către coordonatoarea unei echipe concurente care cunoștea parcursul anterior al lui Lucian, în opinia căreia, o echipă care are în componență elevi de un astfel de nivel nu poate emite pretenții la obținerea unui rezultat la concurs.

Arc peste timp, după doi ani, echipa din care făcea parte același elev obținea locul III la același concurs, elevul obținea Mențiune la Olimpiada interdisciplinară tehnică la Ploiești și

Mențiune împreună cu echipa liceului la Concursul Național „Științe și tehnologii” de la Liceul „Elie Radu” Ploiești

Este argumentul cel mai puternic, prin care un elev poate obține rezultate deosebite prin muncă, dăruire și voință sub o îndrumare adecvată. În acest sens voi face referire la noaptea dinaintea concursului de la Cluj, când toată echipa s-a adunat în cameră și a jucat „Profesorii pun întrebări trăznite”... Ținând cont de experiența anterioară și de faptul că fiecare membru al comisiei pune întrebări în funcție de zona lui de interes, nu de un tipic anume, orice întrebare putea fi surprinzătoare... Experiența din acea seară a fost de un real folos pentru că a permis răspunsuri spontane și prompte la întrebările profesorilor universitari, care au apreciat în mod deosebit acest aspect.

Încoronarea eforturilor lui Lucian a fost promovarea examenului de bacalaureat din 2020 în condiții deosebite, ore on-line, acces greu la conexiune Internet, el fiind nevoit să se deplaseze de acasă la Rupea pentru a putea participa la ore sau la pregătirea suplimentară on-line. Acum, se pregătește pentru un examen dificil... Dorește să devină angajat subofițer al Ministerului Apărării Naționale și, în perspectivă, ofițer în domeniul tehnic, specializarea electrotehnică, adică acel domeniu care i-a adus atâtea rezultate și satisfacții pe care a ajuns să-l îndrăgească, ca în proverbul „pofta vine mâncând”... Poate așa, vor înțelege și alți elevi ai liceului nostru că, până nu vezi despre ce este vorba în domeniul pe care îl studiezi, nu poți să emiți o părere că nu-ți place sau că „aici m-a repartizat calculatorul”...

Profesor Alin David

ALCOOLUL NU TE FACE MARE

Având ca obiectiv promovarea unei schimbări efective de comportament în rândul adolescenților români, campania națională „Alcoolul nu te face mare” a fost lansată ca program pilot în București, în 2006. Publicul țintă al campaniei e reprezentat de adolescenți, profesori – prin intermediul planurilor de lecții special concepute pe această temă și părinți – prin intermediul unui Ghid al părinților axat pe problematica consumului de alcool în cazul adolescenților.

În campania integrată de educare și informare „Alcoolul nu te face mare”, industria berii, autoritățile competente, școala și familia acționează împreună pentru combaterea consumului de alcool în rândul minorilor.

Campania a continuat de-a lungul anilor, programul bucurându-se de aprecierile Comisiei Europene de la Bruxelles. În 2019, întâlnirile cu psihologul Silviu Ioniță s-au desfășurat în 7 licee din țară, printre care și liceul nostru, mesajele campaniei ajungând în mod direct la 735 de elevi.

Asociația E-Civis le-a oferit elevilor alternative de timp liber prin prezentarea programelor de robotică Robo Hub. Kiss FM și Kiss TV au susținut campania în calitate de parteneri media.

Succesul întâlnirilor cu elevii și profesorii, organizate în cadrul campaniei „Alcoolul nu te face mare”, dar și popularizarea materialelor realizate pentru elevi, părinți și cadre didactice, au demonstrat eficiența

colaborării public – privat. Asociația Berării României a lansat și un ghid destinat părinților, distribuit în 7.000 de exemplare și descărcat de peste 4.000 de ori de pe site-ul campaniei www.alcoolulnutefacemare.ro.

Prof. Adina Iliescu

PROVERBE...

ÎN INTERPRETAREA ELEVILOR

Întinde-te cât ți-e plapuma

Trăia odată, într-un sat, un țăran destul de sărac, care nu avea nimic în afară de căsuța sa modestă și o fiică pe nume Maria. Țăranul era servitor la un boier, dar avea pretenții mari atât de la fiica sa, cât și de la ceilalți săteni. El își dorea să fie respectat și ascultat de oameni, iar pe fiica sa voia să o mărite cu feciorul boierului la care lucra de trei ori pe săptămână.

Într-o zi, cu banii strânși pe mai multe luni de lucru, țăranul și-a cumpărat o haină de piele foarte scumpă, pe care numai bogații o purtau. Fiind foarte mândru că a reușit să-și cumpere haina, acesta a început să se laude la toți sătenii, spunând că acum a intrat și el în rândul oamenilor înstăriți. Însă, după ce ajunsese acasă, văzând că nu mai are bani nici pentru o pâine, țăranul s-a gândit să vorbească, a doua zi, cu boierul, să i-o dea pe fata sa de nevastă pentru feciorul lui. Zis și făcut. Boierul, auzindu-i dorința, i-a spus că el vrea ca fata lui să se căsătorească cu un băiat înstărit. Acest lucru l-a înfuriat pe țăran.

Neștiind ce să mai facă, țăranul a încercat să se împrumute de la vecini, dar, fiindcă el niciodată nu ajutase pe nimeni cu nimic, nu a primit niciun ban. După câteva zile, țăranul s-a gândit să fure de la boier câteva găini și niște obiecte de valoare pentru a putea să le vândă. A reușit acest lucru și, de bucurie, s-a dus la hanul din sat, unde s-a lăudat la toată lumea că are mulți bani și le-a făcut cinste tuturor. Bucuria și voia bună s-au risipit cât ai clipi atunci când boierul a intrat în han și l-a luat la rost pe țăran pentru că i-a furat bunurile.

Țăranul nu a recunoscut nimic din ce furat, dar toate bunurile furate au fost găsite la el acasă.

Concluzia a tras-o boierul atunci când le-a amintit tuturor proverbul „Întinde-te cât ți-e plapuma”.

David Zăbrăuțeanu
clasa a XI-a Seral

Bine faci, bine găsești

Era cândva, nu se știe când, într-un sat, un băiat pe nume Alex. Acest tânăr locuia doar cu mama lui, căci tatăl său murise cu cinci ani în urmă. Alex avea un suflet de aur și obișnuia să își ajute atât mama, cât și pe orice sătean aflat în nevoie.

Întreaga zi, Alex mergea prin sat cu treabă și nu era om căruia să nu-i dea „Bună ziua” și care să nu-și zică „Bună inimă are feciorul ăsta!”

Într-o zi, îl rugă mama lui să meargă în târg să vândă trei oi. Alex ascultă și se pregătește de plecare. În zorii zilei porni la drum. Pe la jumătatea drumului, dădu peste un om căzut, care se jelea și țipa. Nefericitului i se furaseră banii. Furios, Alex se abătu din drum și fugi după hoți. Din fericire, îi prinse și recuperează banii omului. Omul îi mulțumi cu lacrimi în ochi și îi spuse: „Să-ți fie sufletul curat fiule, că dacă bine faci, bine găsești”.

În drum spre târg, pe Alex îl atacară niște tâlhari. Calul lui Alex, speriat, își aruncă stăpânul în praf, iar hoții plecară cu cele trei oi. Trist și rănit, tânărul văzu pe cineva venind spre el. Era chiar necunoscutul ajutat mai devreme. Văzându-l la pământ, omul îl ridică pe Alex și îi ascultă pățania. Nepregetând nici măcar o clipă, omul își scoate traista cu banii salvați de Alex și i-o dădu acestuia spunându-i: „Băiete, nu știi niciodată cum ți se întoarce ajutorul dat. Bine ai făcut și tu, și bine ai găsit.

Așa a înțeles Alex ce mult ajută să fii bun cu cei din jurul tău.

Mădălina Stănișor
clasa a XIII-a Seral

Cum pot adolescenții să își păstreze sănătatea mintală în timpul pandemiei de coronavirus

6 strategii pentru tinerii confrunțați cu o noua normalitate (temporară)

E greu să fii adolescent în orice context, iar pandemia de coronavirus (COVID-19) face și mai dificilă această perioadă a vieții. Cu școli închise și evenimente anulate, mulți adolescenți ratează activități importante, dar și interacțiuni obișnuite, de zi cu zi, cum ar fi discuțiile cu prietenii sau participarea la clasă.

Dragi adolescenți, voi, cei cărora pandemia vă impune în viața de zi cu zi schimbări care vă fac să vă simțiți neliniștiți, izolați și dezamăgiți, trebuie să știți că nu sunteți singuri. Am discutat cu dr. Lisa Damour, specialistă în psihologia adolescenței, autoare de bestseller-uri și editorialist la New York Times, despre ce puteți face pentru a vă îngriji și a vă proteja sănătatea psiho-emoțională.

1. Acceptați că anxietatea este absolut normală

Dacă închiderea școlilor și titlurile alarmiste vă provoacă neliniște, să știți că nu sunteți singurii care simt asta. De fapt, aceasta este reacția normală. „Psihologii au acceptat de mult că anxietatea este o funcție normală și sănătoasă, care ne alertează în caz de pericol

și ne ajută să luăm măsuri de protecție,” spune dr. Damour. „Anxietatea te ajută să iei deciziile necesare în situația actuală: să nu îți petreci timpul cu alte persoane sau în grupuri mari, să te speli pe mâini și să nu îți atingi fața.” Aceste emoții ne determină să ne protejăm și să-i protejăm pe ceilalți. Tot acest mecanism ne face să „avem grijă de ceilalți oameni din comunitatea noastră, să ne gândim și la cei din jurul nostru.”

Chiar dacă anxietatea cu privire la COVID-19 este complet de înțeles, trebuie să aveți grijă să folosiți „surse de încredere [cum sunt site-urile de Internet ale UNICEF și Organizației Mondiale a Sănătății] pentru a vă informa sau pentru a verifica orice informații primite pe canale mai puțin credibile,” recomandă dr. Damour.

Dacă vi se pare că aveți simptome, este important să spuneți acest lucru părinților. „Nu uitați că îmbolnăvirile cauzate de infecția cu COVID-19 sunt, în general, relativ ușoare, în special la copii și adulți tineri,” spune dr. Damour. De asemenea, este important de știut că multe dintre simptomele îmbolnăvirii cu COVID-19 pot fi tratate. Dacă nu vă simțiți bine sau dacă vă îngrijorează anumite aspecte legate de virus, cereți ajutorul părinților sau unui adult în care aveți încredere.

Nu uitați: „Putem face multe pentru a ne proteja și a îi proteja pe cei din jur, dar și pentru a ne simți mai stăpâni pe situație: să ne spălăm pe mâini frecvent, să nu ne atingem fețele și să păstrăm distanța socială”.

2. Diversificați-vă activitățile

„Psihologii știu că, atunci când ne aflăm în situații dificile de durată, este bine să împărțim problemele în două categorii: cele în privința cărora putem face ceva și cele în privința cărora nu putem face nimic,” spune dr. Damour.

În condițiile actuale, multe lucruri se încadrează în cea de-a doua categorie, dar există o măsură care ne ajută să facem față situației: să ne ocupăm timpul cu diverse activități. Ca modalități prin care putem să ne destindem și să ne creăm un echilibru în viața de zi cu zi, dr. Damour sugerează să ne facem temele, să vedem un film preferat sau să citim o carte înainte de culcare.

3. Găsiți noi căi de a ține legătura cu prietenii

Dacă doriți să vă petreceți timpul cu prietenii, menținând totodată distanța socială, rețelele de socializare sunt canale de comunicare excelente. Fiți creativi: acceptați o provocare TikTok, cum este #safehands. „Sub nicio formă nu aș subestima creativitatea adolescenților”,

spune dr. Damour. „Intuiția îmi spune că vor găsi căi de a ține legătura online unii cu ceilalți diferite ce cele folosite până acum.”

„Accesul nelimitat la ecrane și la rețele sociale nu este o idee bună. Nu este sănătos, nu este inteligent și îți poate amplifica anxietatea”, spune dr. Damour și vă recomandă să agreeți cu părinții un program de utilizare a acestor echipamente.

4. Faceți lucruri pentru voi înșivă

V-ați dorit vreodată să învățați ceva nou, să citiți o carte sau să studiați un instrument muzical? Acum este momentul! Concentrându-vă asupra voastră și găsind modalități de a folosi timpul nou-găsit, reușiți să vă protejați sănătatea mintală în mod productiv. „Am făcut o listă cu toate cărțile pe care vreau să le citesc și cu lucrurile pe care am tot spus că le voi face”, spune dr. Damour.

5. Dați frâu liber sentimentelor

Este teribil de frustrant să ratăm evenimente cu prietenii, hobby-uri sau meciuri. „Acestea sunt pierderi importante. Pentru adolescenți sunt, pe bună dreptate, foarte supărătoare”, spune dr. Damour. Cea mai bună cale de a face față acestor dezamăgiri? Dați-vă voie să le simțiți. „Ne putem depăși sentimentele dureroase doar trăindu-le și înfruntându-le direct. Dați-i înainte și fiți triști, iar dacă veți reuși să vă lăsați să simțiți tristețea, veți începe rapid să vă simțiți mai bine.”

Fiecare își manifestă sentimentele în felul său. „Unii copii se vor exprima prin artă, alții vor dori să vorbească cu prietenii și să se folosească de tristețea comună ca mijloc de legătură într-o vreme când nu pot fi alături fizic, iar alți copii vor dori să afle cum pot contribui la băncile de alimente”, spune dr. Damour. Contează să faceți ce simțiți că este bine pentru voi.

6. Fiți buni cu voi și cu ceilalți

Unii adolescenți au fost supuși bullyingului și abuzurilor la școală din cauza coronavirusului. „Reacția martorilor la abuz este cea mai bună modalitate de a sancționa orice formă de bullying”, spune dr. Damour. „Nu trebuie să ne așteptăm ca cei vizați, copii și adolescenți, să îi înfrunte pe agresori, ci trebuie să îi încurajăm să caute ajutor și sprijin la prieteni sau adulți.”

Dacă vedeți că un prieten este supus intimidării, abordați-l și încercați să-i oferiți sprijin. Dacă nu faceți nimic, victima va simți că toată lumea este împotriva sa sau că nimănui nu îi pasă. Cuvintele voastre pot schimba lucrurile în bine.

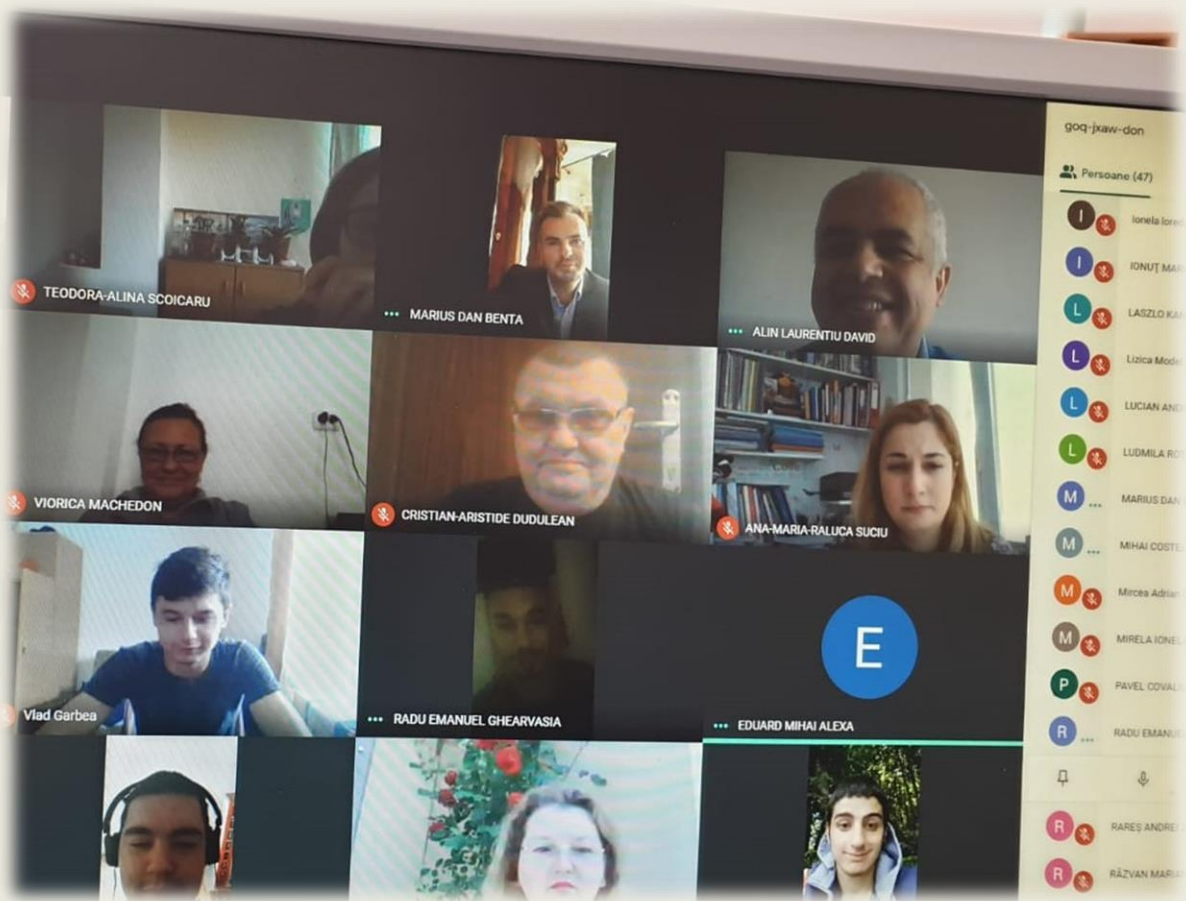
Nu uitați: acum, mai mult ca niciodată, trebuie să fim atenți să nu distribuim sau să postăm lucruri care îi pot răni pe ceilalți.

Preluat de la UNICEF ROMANIA
<https://www.unicef.org/romania/ro>

Ultimul clopoțel - ediția pandemică - mesajul unui profesor către elevii săi

Dragii mei elevi,

Sunt clipe în viața noastră care merită să fie immortalizate, să fie păstrate într-un sertar special numit sertarul inimii. Și se întâmplă acest lucru, fie cu ajutorul fotografiilor, fie cu ajutorul memoriei. Dacă aș putea să dau timpul înapoi aș face-o și mi-aș dori să vă văd, ori mai bine spus, să vă revăd pe voi în urmă cu 4 ani când erați boboci – emoționați, inocenți, curioși, pregătiți de tatonări, pregătiți de o nouă aventură. Revenind în prezent v-aș întreba - Câte visuri vi s-au împlinit? Cum ați reușit să treceți dincolo de incertitudini, de tristeți, de bucurii? A meritat efortul? Cu siguranță, DA!

În fiecare an mă despart de câte o generație de elevi, iar timpul generos mi-a oferit mereu o zi specială, ziua absolvirii elevilor mei. Anul acesta a fost altfel, un an atipic pentru că a jucat după reguli neobișnuite. Clopoțelul a sunat, dar nu vesel și energic așa cum eram obișnuiți ci, mai degrabă, singur și stingher. Banchetul nu a fost să fie, toți am fost supuși unui examen dur, un examen al răbdării, al izolării...și totuși Gaudeamus igitur – tr. Să ne bucurăm, așadar!

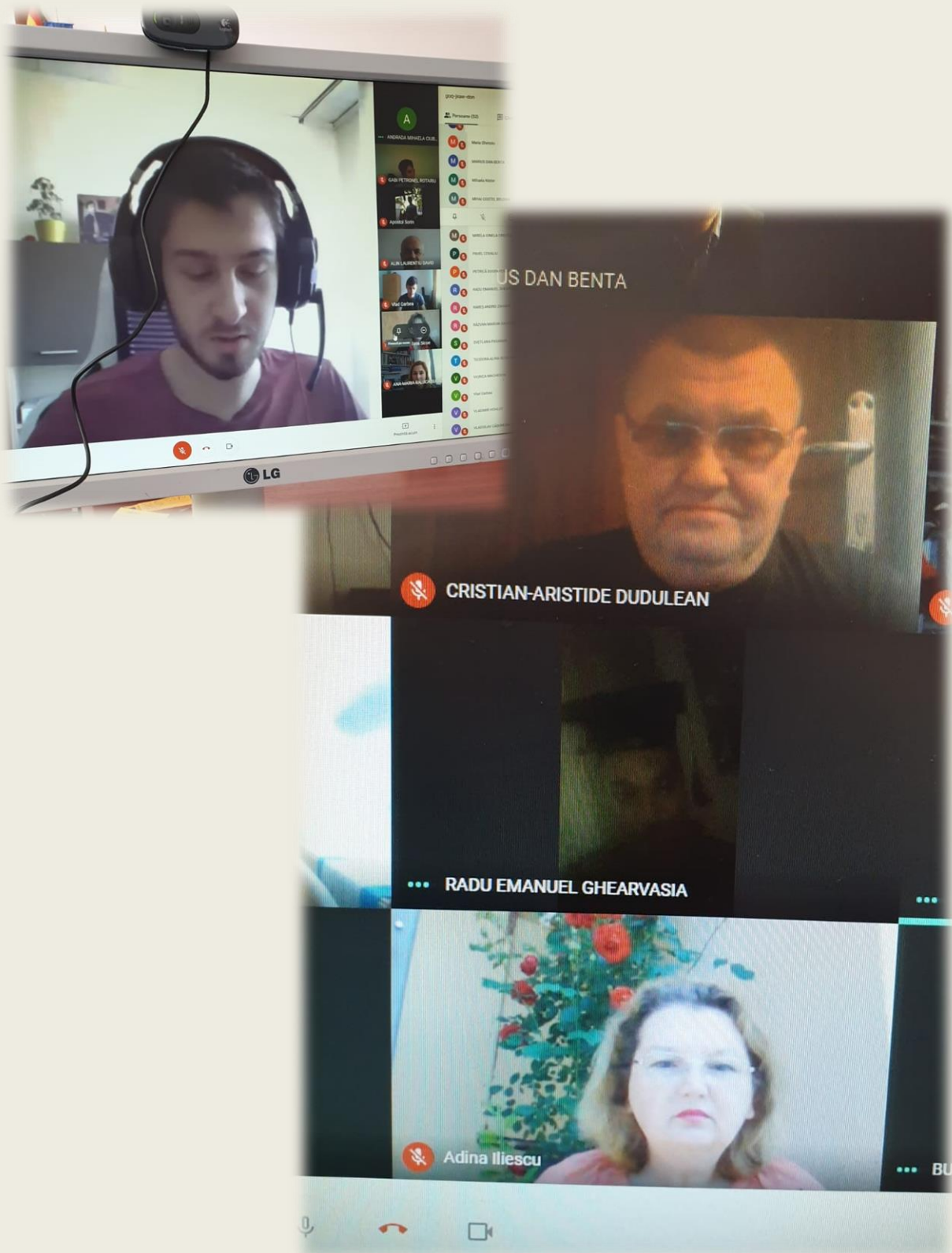
Da, să ne bucurăm chiar dacă ultimele luni au fost neobișnuite. Asta nu înseamnă că voi nu sunteți câștigători. Ba da, sunteți câștigători, sunteți puternici, sunteți curajoși și,

mai ales, ați dovedit și dovediți în continuare faptul că nimeni și nimic nu vă poate frânge zborul.

Vă felicit pentru toți anii de liceu, pentru toate realizările voastre personale dar și colective, vă doresc mult succes la examenul de Bacalaureat și...

Vreau acum la despărțire doar un cuvânt să vă mai spun
Să aveți parte de IUBIRE și din IUBIRE să fiți BUNI!

Prof. Sicoe Loredana

Gânduri la despărțirea de absolvenți

Dragi elevi, dragi absolvenți,

Știu că ați așteptat cu emoție finalul anului școlar, că v-ați imaginat banchetul, că ați visat la momentul în care veți arunca tocile (acele pălării de absolvenți) în aer și veți chiui cu bucurie, ați visat la momentele emoționante în care vă veți lua rămas bun de la profesori și colegi. Acum nu se va întâmpla nimic din toate acestea. Din cauza pandemiei de COVID-19, nu vom putea organiza banchet de final de an, ci doar un ultim clopoțel online.

Cu siguranță, ziua absolvirii liceului este o bornă de unde puteți privi în urmă la drumul parcurs, mulțumiți mai mult sau mai puțin, dar pornind plini de speranțe spre viitoarele provocări.

Anii de școală au fost asemenea anilor de ucenicie în atelierelor unor pictori. Până acum, ați învățat să mânuiți penelul, să îmbinați culorile, să le folosiți corect. De acum, fiecare dintre voi are în mână un șevalet, o pensulă și multe culori. Depinde de voi cum vă veți „colora” viitorul.

Vă îndemn să încercați să pictați „Paradisul”. Iar, dacă uneori eșuați, sau între visurile voastre și realitate se deschide o prăpastie, nu desperați, mergeți înainte cu mult curaj și încredere în voi. Cu siguranță se va ivi și podul... Cred că în acești ani de liceu ați învățat că trebuie să vă ascultați inima, că reprezentați ceva numai prin ceea ce dăruieți, că tot ceea ce realizați fără o motivare morală nu poate să dăinuiască.

Nu se pierde nimic trăind cu generozitate, cu noblețe, amabil, hrănind în inimă sinceritatea, dreptatea și bunăvoința.

Să ne revedem cu drag și să ne împărtășiți frumoasele voastre povești de viață! Vă doresc mult noroc, multă dragoste, multe împliniri și multă sănătate!

Întâlnire cu un scriitor

Fiecare zonă își are scriitorii săi valoroși, contemporani. Promovarea acestora în rândul elevilor poate deveni o experiență benefică în educarea și trezirea interesului pentru lectură, în formarea lor intelectuală, în dezvoltarea capacității de a deosebi valorile culturale și literare de nonvalori. Proiectul „Scriitorii brașoveni și cărțile lor”, desfășurat în cadrul școlii urmărește tocmai aceste obiective, elevii având ocazia să cunoască biografii interesante ale oamenilor de litere, să-și formeze modele, să devină mai motivați în a citi, a crea, a comunica, să conștientizeze ca scriitorii sunt „vii”.

În data de 5 februarie 2020, cu sprijinul d-nei profesoare Elena Ghenoiu, a fost invitată, pentru a doua oară în școala noastră, Cristina Podoreanu, scriitoare brașoveană, astrolog, actriță, blogger și motociclistă pasionată de ani buni. În anul 2000 și-a publicat primul roman, „Kalimera”, urmat de romanele „Bărbați”(2004), „Luna lui Zeze”(2012) și „Lup nebun” (2017). Despre „Lup nebun” a vorbit elevilor, o carte scrisă în urma unui moment important din viața ei, o poveste de

dragoste specială, o carte care te poate învăța cum să înțelegi, cum să depășești durerea, o carte plină de mesaje....

„Dacă mi-ar fi spus cineva ca voi avea ocazia să experimentez iubirea, s-o simt prin toți porii, să mă umple de fericire, de liniște, de patimă, de nesomn, de crize, de disperare, de sticle sparte, de zâmbete, de îmbrățișări, de căldură, de fugă, de frustrare, de calmul nebun al brațelor care mă înconjoară, în timp ce buzele mă caută flămânde. Așadar, dacă mi s-ar fi spus că te voi întâlni, că întâlnirea noastră va fi absolut (de)limitată în timp (bine, în timpul ăsta, al nostru, al pământenilor), că va fi presărată cu trăiri, experiențe și sentimente la limită, că vom fi doi nebuni, când nebuni frumoși, când nebuni-nebuni, dar întotdeauna gata de aroganțe, și ca apoi tu îți vei lua brusc și definitiv rămas-bun de la mine în această viață, dacă aș fi știut toate acestea dinainte, aș mai fi vrut să ne întâlnim?” (CRISTINA PODOREANU)

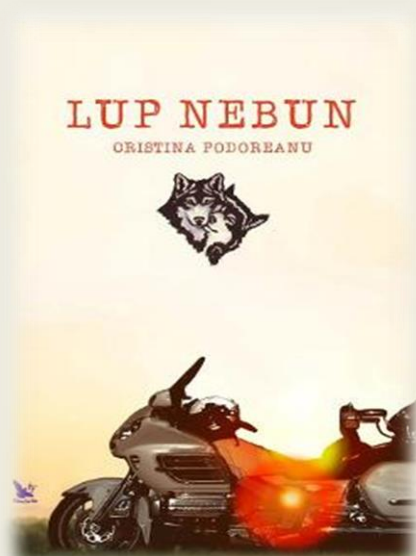

Întâlnirea, desfășurată într-o atmosferă caldă, prietenoasă, în Centrul de Documentare și Informare al școlii, a fost una reușită, elevii putând afla amănunte interesante din viața scriitoarei. „Cum e să fii scriitor?”, „Unde se află locul în care scrie?”, „Care au fost sursele de inspirație?”, acestea au fost doar câteva din întrebările care au stârnit elevii să facă o călătorie spre o lume care merită mereu cercetată: lumea scrisului. Întrebările au curs continuu, Cristina Podoreanu manifestându-și disponibilitatea de a răspunde deschis, sincer și cu zâmbetul pe buze, la toate, chiar dacă unele au fost mai „personale”...Bineînțeles, totul s-a finalizat cu o mică sesiune de autografe și cu fotografii.

E importantă interacțiunea scriitor-cititor, e un prilej de a regândi cartea dintr-o altă perspectivă, de a interoga, de a reciti altfel sau de a descoperi ceva, de a vedea literatura contemporană într-un mod diferit și de a te adapta la ea și, nu în ultimul rând, este poate unul dintre cele mai bune moduri de a-i determina pe elevi să citească, să se apropie mai mult de carte, de literatură.

**Bibliotecar,
Dicu Nicoleta**

***PAGINA
PROFESORULUI***

Specificul textului literar: produs vs. productivitate

Textul e asemenea labirintului lui Dedal: îl închide în el pe autorul său, iar când lectorul își asumă acel text, devine și el captiv.

Umberto Eco

Fapt e că fiecare scriitor își creează precursorii. Opera sa modifică concepția noastră despre trecut, precum va modifica și viitorul. În această corelație nu are nicio importanță identitatea sau pluralitatea oamenilor.

Jorge Luis Borges

Textul literar este un produs estetic, care trebuie privit ca o productivitate, în care sensul nu este exprimat, ci se face, se construiește perpetuu, fiind gândit ca producere ireductibilă la reprezentare. El devine un generator de sens, al cărui statut poate fi evidențiat în procesul producerii textuale și al lecturii.

Mișcarea scriitorilor grupați în jurul revistei *Tel Quel* a proclamat necesitatea unei teorii generale a practicii scrisului și a lecturii și a pus sub semnul întrebării valoarea de cunoaștere a concepției clasice de literatură, subliniind proprietatea literaturii, de a fi sensibilă în sine și a sensibiliza lumea în același timp. Concepția scriitorilor de la *Tel Quel* a generat consternare, cu privire la absoluta noutate și originalitate a punctului de vedere exprimat, dar și comentarii, privind unele contradicții și inconsecvențe manifestate de membrii grupului. Demersul semiotic al grupului de la *Tel Quel* a încercat să definească textul, scriitura textuală, producerea, scriitura/lectura. Dacă textul e o „productivitate” înseamnă că „raportul său cu limba în care se situează este redistributiv”¹ și că se constituie ca o permutare de texte, o intertextualitate. Astfel, accentul nu mai trebuie plasat asupra scriitorului și operei, ci asupra scriiturii și lecturii. „Nu suntem nimic altceva în ultimă analiză decât sistemul nostru scriitură/lectură și asta într-o manieră concretă, practică”². A scrie nu mai înseamnă activitatea de a povesti, a exprima, a imagina, ci o experiență „abruptă”, ce nu se reduce la trasarea unor cuvinte, ci răstoarnă perspectiva lumii, iar scriitura nu este un canal de transmitere a literaturii, ci literatura însăși³.

În schimb, adoptând termenul *scriitură*, când e vorba despre un text înțeles ca *producere*, Julia Kristeva îl diferențiază de conceptul de *literatură*. Literatura, spune Kristeva⁴, „ne pare astăzia fi chiar actul ce sesizează cum lucrează limba și indică ceea ce are puterea, mâine, să transforme” și se constituie din orice discurs al „civilizației noastre fonetice”.

¹ J. Kristeva, *Problemele structurării textului*, în *Pentru o teorie a textului*, Antologie „Tel Quel”, 1960-1971, Ed.

Univers, București, 1980 (text tradus din vol. *Théorie d'ensemble*, , col. „Tel Quel”, Ed. du Seuil, Paris, 1968, p. 300.

² P. Sollers, *L'écriture et l'expérience des limites*, Ed. du Seuil, Paris, 1968, p. 64.

³ *Ibidem.*, p.79.

⁴ J. Kristeva, *Le Texte et sa science*, în *Séméiôtikè: Recherches pour une sémanalyse*, Ed. du Seuil, Par

Această civilizație produce o noțiune și obiectul său intervine ca obiect de consum într-un circuit de schimb (real – autor – operă – public), în timp ce productivitatea, scriitura, are ca efect *opera*. Literatura devine discurs substitutiv și situează receptarea textului în zona de „*verosimil*”. Kristeva dezaprobă reducerea „literaturii” la una dintre dimensiunile sale⁵ („*rezultat consumat de către un subiect oarecare*”), considerând că atât știința literară cât și consumul trec pe lângă *productivitatea textuală*. Astfel, noțiunii de operă i se opune noțiunea de *text*, ce manifestă în textura sa procesul propriei produceri/scriituri, iar în concepția de la *Tel Quel*, literatura nu e imitație, nu reprezintă viața, ci un mod de a gândi realitatea.

Noțiunea de *carte* devine spațiu al dublei mișcări: dispariția autorului care abandonează cuvântul pentru scriitură și constituirea lectorului. Prin urmare, *cartea* presupune depășirea volumului în favoarea unui spațiu nou (intertextual), unde cărțile se citesc, se clarifică și se scriu unele pe altele, dând naștere unui „*text real*”, ce ar fi „*explicația permanentă a lumii*”⁶. Înlocuirea conceptului de operă literară cu cel de text are la bază justificarea că limba e deja purtătoarea unui sens și constituie instrumentul prin care se transmit informații, în care există codificate elemente ale tradiției și este rezultatul unei creații.

Textul este o „*productivitate*”, care lucrează în fiecare moment, deoarece deconstruiește limba destinată comunicării și reconstruiește o altă limbă, dar analiza productivității nu poate fi redusă la o descriere lingvistică⁷. Textelor li se atribuie adesea o semnificație unică, canonică, fiind transformate într-un produs, în detrimentul conceperii lor ca un spațiu polisemic, în care se întretaie sensuri multiple, posibile, ce pluralizează semnificația. Orice text trebuie valorizat ca „*intertext*”, în care se regăsesc întreșesute texte vechi și noi și, prin urmare, nu poate exista un text complet nou. Totuși, textul *nu reproduce*, ci *produce* și, în acest sens, al dihotomiei reproducere/producere, trebuie înțeleasă teoria lui Barthes. Lectura este un act de creație, iar lectorul devine creator. Astfel, *intertextualitatea*, concept propus de criticii și teoreticienii literari de la *Tel Quel*, desemnează toate relațiile pe care o operă le întreține în cuprinsul ei cu alte opere sau cu unele elemente ale altor opere și poate fi multiplu etajată pe niveluri, existând intertextualitate la nivelul temelor, motivelor, simbolurilor sau la nivel compozițional, prozodic, fonetic etc.

Receptarea operei literare trebuie făcută prin raportarea ei la valorile propriei epoci și la valorile tuturor perioadelor ulterioare creării ei. „*O operă literară este în același timp eternă, adică păstrează o anumită identitate și istorică, adică trece printr-un proces de dezvoltare, care nu poate fi urmărit*” (Wellek și Warren, 1967).

Doug Beube, *The Biblioclast*

⁵ *Idem.*, *La productivité dite texte*, pp. 208-245.

⁶ P. Sollers, *op.cit.*, p. 86.

⁷ R. Barthes, *Plăcerea textului*, Ed. Cartier, Chișinău, 2006, p. 29.

Un alt punct de vedere interesant asupra problematicii în discuție, este acela expus de Murray Krieger⁸, care consideră că opera literară trebuie să influențeze lumea ce o precede, dar și pe cea care îi urmează, devenind astfel un model pentru lume. În ceea ce privește conținutul ei, „opera nu este o minciună și, fără a fi un adevăr, ea ne interesează în sine. [...] Având caracter

verosimil, opera capătă o realitate care depășește realitatea empirică, pe care o transformă. Iluzia ingenios întreținută a unei lumi verosimile, lumea lui <<ca și cum>>, generează în noi o credibilitate care o depășește pe aceea a lumii existente”, iar „forța cuvântului îi dă omului posibilitatea să creeze pentru el însuși, acolo unde trăiește și pentru semenii lui, acolo unde trăiești ei, după moartea sa”.

Liviu Mocan, *Cartea care te citește*

Studiul conținutului operei literare este baza criticii școlare, consideră Robert Escarpit, dar „*explicația de text*” distruge unitatea operei, ignoră caracterul „artificial” al operei și tratează conținutul imaginar al acesteia ca pe o realitate (Escarpit, 1974). Pentru ca o operă literară să existe, este necesar actul concret al lecturii, deoarece literatura nu durează decât atât cât durează lectura. Comunicarea literară presupune o mitologie reciprocă a cititorului și scriitorului. Primul nu poate face altceva decât să-și proiecteze la întâmplare propria viziune despre lume asupra aceleia pe care o presupune ca aparținând scriitorului. Astfel, cititorul își face o impresie despre scriitor, care, la rândul lui, are o impresie despre cititor. „*Mitologia cititorului*”, pe care scriitorul și-o creează este, în general, „*contradictorie*”. Cititorul, însă, întâmpină mai puține dificultăți pentru a-și construi o mitologie a scriitorului. Escarpit desemnează și un criteriu al specificității literaturii: este literară o operă care posedă „*aptitudinea de a fi trădată*”, „*o disponibilitate, în virtutea căreia, poți să o faci să transmită într-o altă situație istorică alt lucru decât cel pe care l-a afirmat, într-un mod manifest, în situația istorică originală*” (Escarpit, 1974). Actul de lectură reproduce actul scriiturii, dar cititorul nu are un proiect, ci o predispoziție, constituită de formația lui școlară, experiențele de lectură anterioare, informația pe care o posedă, problematica personală.

Literatura, fiind un obiect al trăirii estetice, servește contemplației dezinteresate, plăcerii de natură estetică. Orice operă literară are un caracter dinamic și reprezintă o structură deschisă, *productivă*, care nu poate avea un caracter univoc, iar plurivalența interpretărilor unui text literar se datorează atât distanței în timp față de epocă, cât și diferitelor perspective de lectură practicate. Semnificația totală a unei opere reunește semnificațiile acesteia pentru autor și contemporanii lui, dar și pentru urmași, constituindu-se ca sumă a aprecierilor critice, făcute de numeroșii ei cititori în decursul vremurilor, deoarece, dacă opera literară ar aparține doar epocii sale, ea și-ar epuiza semnificațiile după prima lectură.

⁸ M. Krieger, *Ficțiune, istorie și realitate empirică. Clepsidra și nisipul timpului*, în *Teoria criticii*, Ed. Univers, București, 1982, p. 87.

Prin urmare, considerând că opera literară are o mare autonomie, nu se poate vorbi despre lectură definitivă asupra ei. Fiecare autor își ia textele din locuri și timpuri literare felurite și imprevizibile, operează legături, instituie relații între texte, în funcție de legea constitutivă a propriei opere, iar acest fenomen depășește intertextualitatea, pentru că oferă un model de structurare a sistemului, valabil pentru o singură operă sau pentru întreg universul unui scriitor.

Studierea textului trebuie să se facă din interior, deoarece abordările psihologică, biografică, strictstilistică sau istorică nu duc niciodată la cuprinderea operei în complexitatea ei. Totodată, rezultatele obținute de viziunile parțiale justifică procedeul de abordare a operei, ca un sistem de nivele de analiză, dar doar atunci când obiectul cercetării este clar delimitat, acest lucru regăsindu-se deseori și în practica didactică.

Pablo Lehmann, *Astoundingly Detailed Cut Paper*

Prof. Ancuța Vaida

Noul mediu de stocare CLOUD

Era digitală aduce după sine o producție rapidă și continuă de informație, a cărei gestiune devine o provocare atât pentru companiile mari, cât și pentru utilizatorii din lumea întreagă, în mediul lor privat.

Cantitatea uriașă de date necesară desfășurării activităților de zi cu zi înseamnă o nevoie continuă a creșterii spațiului de stocare, ceea ce se traduce în costuri mari de hardware. Astfel, serviciile cloud au apărut ca o soluție de lungă durată la această problemă.

- ✓ *Ce sunt serviciile cloud*
- ✓ *Cum funcționează serviciile cloud*
- ✓ *Cloud computing*
- ✓ *Cele mai cunoscute servicii de stocare cloud*
- ✓ *De ce să alegi un serviciu cloud*

Numele de cloud pare ales mai degrabă ca o metaforă, deoarece

nu există niciun norișor pe care să-ți poți stoca fișierele. Doar că, în loc să folosești un hard disk propriu, prin folosirea serviciilor cloud vei stoca datele pe alte hard diskuri deținute de companii precum Google, Amazon, IBM sau Oracle.

Companiile care pun la dispoziție servicii cloud oferă utilizatorilor interfețe software cu ajutorul cărora își pot stoca, modifica și șterge datele stocate. Unul dintre motivele pentru care aceste servicii au devenit atât de populare este ușurința cu care pot fi accesate. Practic, nu ai nevoie decât de un browser instalat pe un computer, un smartphone sau o tabletă și o conexiune la internet pentru a putea executa rapid în cloud operațiunile de care ai nevoie.

Cum funcționează serviciile cloud

Dacă îți imaginezi că ar fi nevoie de niște hard diskuri imense pentru a depozita toată cantitatea de informație uploadată, nu ești deloc departe de adevăr. Toate datele trimise prin internet către cloud sunt stocate în diverse data centers – clădiri de mărimea unor depozite unde se află serverele și sistemele de stocare deținute de companiile care oferă aceste servicii.

Datele care ajung aici sunt întâi preluate de un master control data server, care trimite mai departe fișierele către diverse servere de stocare. Un master control data server (numit uneori și mastermind) nu va trimite doar fișierele spre depozitare, ci va crea și numeroase copii ale acestora, pe care le trimite pe unități de stocare diferite.

Acest principiu de funcționare a unui serviciu cloud poartă numele de redundanță și este folosit pentru a preveni distrugerea unui fișier în cazul în care unul dintre servere se defectează. De asemenea, redundanța este și motivul pentru care îți poți accesa oricând fișierele; chiar dacă o unitate de stocare poate fi oprită temporar pentru mentenanță, vei accesa de fapt una dintre numeroasele copii (de pe alte servere) ale fișierului pe care l-ai urcat pe cloud.

Pentru a fi protejate de interceptări nedorite, datele urcate și transferate trec printr-un proces de criptare. De asemenea, pentru ca fișierele tale să se afle în deplină siguranță, sunt necesare sisteme de autentificare pe bază de username și parolă.

Cloud computing

Pe lângă stocare, o altă funcție pe care tehnologia cloud o oferă este cea de cloud computing. Aceasta se folosește de infrastructura cloudului pentru a pune la dispoziție utilizatorilor diverse programe, dar și o putere de procesare independentă de computerele de pe care softurile sunt accesate.

Cloud computing poate fi împărțit în trei categorii:

- *SaaS (Software as a Service) – prin care diverse softuri și aplicații sunt accesate de utilizatori direct pe server, fără a fi nevoie de alte instalări prealabile;*
- *PaaS (Platform as a Service) – care pune la dispoziție dezvoltatorilor unelte necesare pentru a crea și testa diverse aplicații;*
- *IaaS (Infrastructure as a Service) – prin care utilizatorii achiziționează infrastructură (memorie, capacitate de stocare și putere de procesare) în funcție de nevoile lor, eliminând astfel nevoia de a achiziționa hardware nou.*

Toate aceste servicii sunt diferite de cloud storage, care se referă doar la stocarea datelor, însă niciun serviciu de storage nu ar putea fi folosit de publicul larg fără o interfață accesibilă – element ce ține de cloud computing. Platformele de e-mail,

rețelele de socializare sau aplicațiile băncilor sunt exemple pentru folosirea serviciilor cloud computing.

Un element-cheie pentru buna funcționare a acestor servicii este virtualizarea – proces prin care se creează copii virtuale ale unor elemente hardware (precum servere), astfel încât să poată fi folosite de numeroase computere din lumea întreagă. Astfel, este redusă nevoia companiilor ce oferă servicii de cloud de a achiziționa în permanență hardware nou.

Cele mai cunoscute servicii de stocare cloud

Astăzi, utilizatori din lumea întreagă au la dispoziție numeroase servicii pentru stocarea fișierelor. În continuare, le vom prezenta pe cele mai populare.

Dropbox

Dropbox rămâne unul dintre cele mai populare servicii cloud, atât datorită vechimii sale, cât și a interfeței foarte ușor de folosit. Dropbox a fost și primul serviciu care a oferit utilizatorilor posibilitatea de a-și sincroniza foldere și fișiere de pe computer cu cele urcate pe server, astfel încât orice modificare făcută pe PC are loc și pe cloud.

Astăzi, Dropbox oferă 2 GB gratuit de upload pentru orice utilizator și, pentru 9,99 euro pe lună, spațiu de 1 TB. Serviciul este disponibil pe sisteme de operare precum Windows, Mac, Linux, Android, iOS, dar și Blackberry sau Kindle Fire.

Google Drive

Serviciul de stocare al gigantului Google a devenit destul de popular în mare parte datorită suitei de aplicații pe care o pune la dispoziție utilizatorilor săi. Însă, pe lângă Gmail, Google Docs, Google Sheets sau Google Maps, cei care aleg Google Drive au la dispoziție 15 GB de stocare gratuită.

Spațiul poate fi mărit la 100 GB (pentru 1,99 dolari pe lună) sau la 1 TB (pentru 9,99 dolari pe lună). Serviciul este însă disponibil doar pentru Windows, Mac, Android și iOS.

Microsoft OneDrive

Deoarece este făcut de Microsoft, OneDrive este un serviciu pe care îl poți folosi imediat ce instalezi un Windows 8 sau 10 pe PC. La fel ca Google Drive, OneDrive oferă spațiu gratuit de 15 GB, care poate fi crescut la 100 GB pentru 1,99 dolari pe lună. Însă, pentru a ajunge la 1 TB, trebuie să plătești 6,99 dolari pe lună, pentru care primești acces și la suitea de aplicații Office 365.

Pe lângă Windows, OneDrive este disponibil și pe Mac, Android și iOS.

iCloud

iCloud este un serviciu adresat exclusiv celor care folosesc produse și sisteme de operare de la Apple, fiind disponibil doar pe Mac și iOS. Spațiul pe care îl oferă gratuit este de 5 GB, iar acesta poate fi mărit la 20 GB (pentru 0,99 euro pe lună), 200 GB (pentru 3,99 euro pe lună) sau 500 GB (pentru 19,99 euro pe lună).

Deși tarifele sunt mari, integrarea cu sistemul iOS se poate dovedi extrem de avantajoasă cu cei care utilizează produse Apple.

De ce să alegi un serviciu cloud

Tot mai multe companii și tot mai mulți utilizatori privați observă avantajele folosirii serviciilor de cloud storage și cloud computing. Printre ele se numără:

- reducerea semnificativă a costurilor de hardware și software;*
- flexibilitatea dată de posibilitatea de a alege funcțiile și limitele de spațiu dorite;*
- mobilitatea – o mare parte din serviciile cloud pot fi accesate de pe orice device mobil;*
- siguranța – datele sunt protejate, iar pentru companiile care au o nevoie sporită de securitate există opțiunea creării unui cloud privat (prin propriile resurse hardware) sau al unui cloud hibrid (stocarea datelor atât pe un cloud public, cât și pe unul privat).*

Bibliografie :

- Dan Sullivan, The Definitive Guide to Cloud Computing, 2016*
- Borko Furht, Armando Escalante, Handbook of Cloud Computing, 2010 Chow et al., Cloud Computing: Outsourcing Computation without Outsourci*
- Above the Clouds: A Berkeley View of Cloud Computing, Technical Report No. UCB/EECS-2009-28*

Prof. Ana Maria Farkas

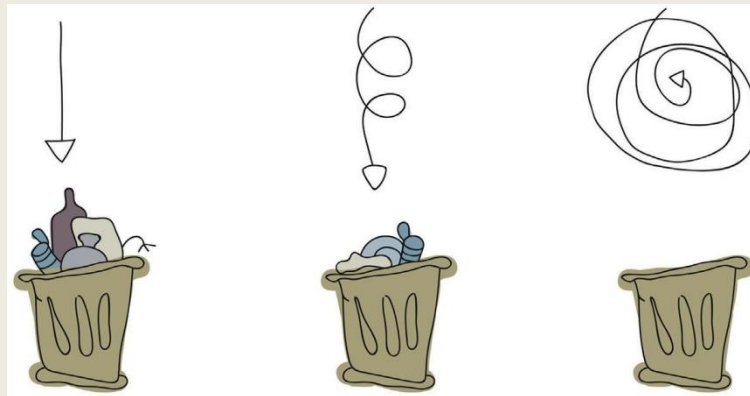
Economia circulară și dezvoltarea sustenabilă

Sustenabilitatea a devenit o prioritate pentru guvernele lumii, în contextul dezvoltării și globalizării fără precedent a economiei și a mediului de afaceri. Această dezvoltare afectează mediul înconjurător, sănătatea noastră cât și creșterea economică.

Organizația Națiunilor Unite definește sustenabilitatea ca fiind cea care răspunde nevoilor prezentului, fără a compromite capacitatea generațiilor viitoare de a-și satisface propriile nevoi.

Pentru a deveni sustenabili este necesar să facem tranziția de la o economie liniară, bazată pe Producție – Consum – Deșeurii, la o economie circulară caracterizată prin transformarea deșeurilor în resurse valoroase. Pasul către o economie circulară presupune o transformare fundamentală a modului în care vom dezvolta produsele, dar și o transformare majoră a modelelor de afaceri.

Economia liniară **Economia bazată pe reciclare** **Economia circulară**

Economia tradițională, **liniară**, se bazează pe un model de Producție – Consum – Deșeurii. Acest model folosește cantități mari de materiale și energie ieftine, ușor accesibile, fără ca întreprinzătorul să fie preocupat de caracterul limitat al resurselor sau de consecințele acestui consum asupra ecosistemului. În cadrul acestui tip de economie, antreprenorul urmărește profitul. Modelul liniar îmbrățișează uzura, iar produsele au o durată limitată de viață, pentru a încuraja consumatorii să cumpere altele noi.

Economistul american Keneth Boulding atrăgea atenția încă din anii '60 asupra impactului negativ pe care dezvoltarea extensivă a economiei îl are asupra ecosistemului: "Oricine crede că creșterea economică poate continua la infinit într-o lume finită, este fie un nebun, fie un economist".

În ultimii ani însă, s-a conturat tot mai mult necesitatea unei abordări diferite a economiei și, astfel, a luat naștere conceptul de economie circulară.

Economia circulară reprezintă un sistem bazat pe reducerea consumului de resurse, re folosire și reciclare. Produsele folosite sau defecte pot fi reparate și folosite din nou, alte produse pot fi re folosite în mod direct, celelalte pot fi reciclate.

Implementarea economiei circulare va duce la:

- reducerea cantității de deșeuri generate;
- sporirea productivității resurselor folosite;
- reducerea impactului distructiv pe care îl au procesele de producție și de consum asupra mediului înconjurător.

Antreprenoriatul și economia circulară

Antreprenoriatul are un rol foarte important în construirea unei societăți puternice, inovatoare și competitive, iar o politică îndreptată către încurajarea antreprenoriatului este foarte necesară. Avem nevoie să apară mulți antreprenori curajoși și vizionari, care să uite vechile modele de afaceri și să înceapă să inoveze.

Mai jos regăsiți câteva exemple de bune practici în antreprenoriat, în domeniul economiei circulare.

Banca de Alimente Food Waste Combat este un ONG din Cluj care funcționează ca un facilitator care pune în contact și leagă furnizorii din retail, agricultură și HORECA cu un surplus de alimente și ONG-uri/Asociații/Organizații din domeniul asistenței sociale sau al serviciilor umanitare. Green Group este o afacere care folosește tehnologia SIGUREC. Aceasta este cel mai modern serviciu de preluare și de colectare a deșeurilor care există în prezent în România, o alternativă de reciclare inteligentă și complet ecologică, ușor de utilizat și care oferă beneficii concrete.

Katty Fashion este un Srl care își dorește să ofere clienților articole de îmbrăcăminte ecologice și durabile, folosind ca materie primă una dintre cele mai vechi culturi de fibre din lume, planta de cânepă. Aceasta poate fi prelucrată aproape în întregime, într-o varietate largă de combinații flexibile de produse pentru o gamă largă de utilizări, furnizând, de asemenea, o sursă de energie durabilă și regenerabilă anual și resurse reciclabile.

Economia circulară și dezvoltarea sustenabilă reprezintă, în momentul de față, singurele arme pe care omenirea le are împotriva poluării și a încălzirii globale. Este greu să mobilizezi toți cetățenii să acționeze în spiritul unei dezvoltări durabile,

deoarece o mare parte dintre noi nu vom mai fi aici peste 40-50 de ani. Totuși, trebuie să începem să conștientizăm că, deocamdată, Pământul este singura noastră casă. Astfel, trebuie să facem tot ce ne stă în putință pentru a păstra această casă, cât mai bine, pentru urmașii noștri. Nu vom fi cu toții antreprenori, însă și contribuția noastră va conta.

Hai deți să acționăm acum!

Bibliografie

1. The Economics of the Coming Spaceship Earth, Kenneth E. Boulding, 1966
2. <https://www.europarl.europa.eu/news/ro/headlines/economy/20151201STO05603/economia-circulara-definitie-importanta-si-beneficii>
3. <https://www.twi-global.com>
4. <https://www.mmu.ac.uk/media/mmuacuk/content/documents/w2rin/5756-R4GM-IO4-Romanian-v3.pdf>

Prof. Raluca Suci

Monumentele medievale ale Braşovului

Turiştii care vizitează Braşovul, ajung în primul rând în zona veche, istorică a oraşului, în „centru”, cum spun localnicii. Este vorba, de fapt, despre cetatea medievală a Braşovului, despre oraşul vechi. În aceste condiţii, nu ar fi, poate, lipsit de interes să aruncăm o privire asupra istoriei urbei noastre, reflectată în povestea principalelor monumente, a clădirilor emblematice ale oraşului.

Începând cu secolul al IX-lea, au loc primele incursiuni ale maghiarilor pe teritoriul Transilvaniei. După 1001, data încoronării lui Ştefan I ca rege al Ungariei, cucerirea maghiară a Ardealului capătă un caracter organizat. În a doua parte a secolului al XII-lea, Transilvania, sub forma unui voievodat, este inclusă total în regatul Ungariei. Regii maghiari au fost preocupaţi de popularea şi dezvoltarea provinciei. În acest scop, pe lângă maghiari, au fost colonizaţi secuii, în sud-est, şi saşii, în centrul şi sudul Transilvaniei. Ultimii, erau germanofoni, proveniţi din zone ale Germaniei, Luxemburgului şi Belgiei de astăzi. În Ţara Bârsei, un rol deosebit de important în colonizarea germanilor, l-a avut Ordinul cavalerilor teutoni, care au stăpânit zona între 1211 şi 1225. Procesul continuă în mod susţinut şi după alungarea teutonilor din Transilvania, de către regele maghiar, neliniştit de puterea militară acumulată de ordin. Coloniştii saşi au întemeiat numeroase aşezări, dintre care cea mai importantă, a fost în mod evident, Braşovul.

Prima documentare certă a oraşului, datează din 1235, în Catalogus Ninivensis, unde este menţionată dioceza Corona, în limba latină, germanul Kron, de unde numele de Kronstadt. Prima atestare a numelui de Braşov, Barasu în document, apare în anul 1252. În secolele următoare se cristalizează împărţirea Braşovului în următoarele componente :

- cetatea, constituită pe bazele aşezării Corona, apărată de ziduri, bastioane şi turnuri, locuită de proprietari de case, ateliere meşteşugăreşti, prăvălii ale negustorilor, saşi şi unguri, cetăţeni cu drepturi politice depline;*
- Şcheii Braşovului, suburbie la vest de cetate, cu populaţie românească numeroasă, dar şi populaţie maghiară şi săsească;*
- Braşovul Vechi, la nord de cetate, în jurul Dealului Şprenghei, la poalele Dealului Cetăţuia, suburbie agricolă;*
- Blumăna, suburbie la răsărit de cetate.*

În toate zonele menţionate, se construiesc clădiri importante, monumente cu care oraşul se mândreşte şi astăzi. Dacă există un monument care să poată fi considerat emblema oraşului, acesta nu poate fi decât Biserica Neagră. Aceasta este cel mai cunoscut monument de artă gotică din România, şi chiar din sud-estul Europei. Se pare că, pe amplasamentul actual al bisericii, s-a construit în secolul al XIII-lea o biserică în stil romanic. Decizia construirii unei noi biserici, a fost luată la sfârşitul secolului al XIV-lea, în contextul în care Braşovul devenise sediul eparhiei Ţării Bârsei, în locul Feldioarei. Era nevoie de o clădire impresionantă, aici la marginea creştinătăţii, care să atragă cât mai mulţi oameni spre catolicism. Întemeietorul principal al bisericii,

este considerat parohul Thomas Sander, în perioada 1377-1419. Construcția a început în 1383 și a durat circa un secol, încheindu-se în perioada domniei lui Matei Corvin (1458-1490).

Biserica Neagră, Brașov

Pentru construcția bisericii, papalitatea a acordat indulgențe celor care participau la construire, arhiepiscopul de Strigoniu iertându-le păcatele și pedepsele bisericesti. Simultan cu biserica, s-a trecut și la edificarea sistemului de fortificații, acest lucru ducând la economii și la simplificarea proiectului inițial (dimensiuni reduse, un turn în loc de două etc.). Ultimele adaosuri la construcția bisericii s-au realizat la începutul secolului al XVI-lea. Deși se află sub patronajul Fecioarei Maria, s-a impus denumirea de Biserica Neagră. Acest lucru se întâmplă în urma incendiului din 21 aprilie 1689, care a distrus clădirea aproape în întregime. Biserica a fost reconstruită în perioada 1691-1701, dar imaginea ruinelor înnegrite de fum, precum și culoarea zidurilor rămasă mult timp după incendiu, sunt sursele denumirii actuale. Renovările și adăugirile aduse construcției în secolele XIX și XX, au dat forma Bisericii Negre de astăzi. Ea rămâne cel mai mare monument de cult din România și adăpostește cea mai mare colecție de covoare orientale, cea mai mare orgă și cel mai mare clopot mobil.

Biserica Sf. Nicolae din Șcheii Brașovului este, dacă putem spune așa, replica românească a Bisericii Negre. O replică de mai mici dimensiuni, dar foarte interesantă din punct de vedere arhitectonic, trei biserici în una singură.

Biserica Sfântul Nicolae, Braşov

Un lăcaş ortodox, pe acest amplasament, exista încă din 1399, o biserică din lemn. Ctitorul actualei biserici este considerat domnitorul Ţării Româneşti, Vlad Călugărul, actul său de ctitorie datând din 1495. Şi alţi domnitori au contribuit la ridicarea bisericii, printre ei numărându-se Petru Cercel, dar şi domnitorul moldovean Petru Aron. Pe lângă această biserică, a fost întemeiată şi celebra „Primă şcoală românească”.

Biserica Sf. Bartolomeu, din cartierul cu acelaşi nume, este cel mai vechi monument religios în stil gotic timpuriu din Braşov.

Biserica Sfântul Bartolomeu, Braşov

Construcţia a început în secolul al XIII-lea, iar biserica a fost reclădită în secolul al XV-lea. Aspectul actual datează din secolul al XIX-lea, când a avut loc o amplă renovare.

Casa Sfatului, era principala clădire cu rol administrativ din oraş. Prima atestare oficială datează din 1420. Documentul arată că deasupra prăvăliei breslei blănarilor, din centrul pieţei oraşului, s-a construit o cameră pentru „acordarea dreptăţii” de către provincia Ţării Bârsei. Din 1515, se acordă bani pentru construirea turnului clădirii, iar în 1520 se repară ceasul din turn, al doilea din oraş, după cel de la Biserica Neagră.

Casa Sfatului a găzduit de-a lungul timpului ședințele magistratului, ale consiliului orașului, iar începând cu 1542, aici au avut loc reprezentațiile de teatru ale elevilor gimnaziului „Honterus”.

Casa Sfatului, Brașov

Clădirea a trecut prin mai multe catastrofe: incendii, cutremure, și chiar o hotărâre de dărâmare, luată în 1902 de către primăria orașului, anulată în urma presiunii opiniei publice. După construirea unui nou sediu administrativ al orașului, în 1876, în Casa Sfatului a fost mutată arhiva municipală, iar din 1950 aici funcționează Muzeul Județean de Istorie.

Sistemul de fortificații al orașului a început să fie construit în 1395, din ordinul regelui Ungariei Sigismund de Luxemburg, finalizat în secolul al XV-lea și completat în secolele al XVI-lea și al XVII-lea. Acest sistem cuprindea, în primul rând, zidurile de apărare (duble pe anumite porțiuni), care înconjurau zona istorică a Brașovului, cele care au dat denumirea de „Cetate” acestei părți a orașului. Existau trei porți de intrare în oraș: Poarta Străzii Vămii (astăzi strada Mureșenilor), Poarta de la capătul Uliței Căldărarilor, devenită Strada Porții, în prezent strada Republicii, Poarta Ecaterinei care asigura legătura burgului cu Șcheii Brașovului. A mai funcționat temporar și a patra poartă, a Străzii Negre (Bălcescu), în apropiere de magazinul „Star” de astăzi, dar apoi a fost desființată. Zidurile erau întărite cu bastioane, cunoscute după denumirea breslelor de meșteșugari care le construiau și le apărau: Bastionul Fierarilor, Bastionul Curelarilor, al Postăvarilor, Bastionul Țesătorilor etc.

Cetățuia

Turnul Alb

Bastionul Țesătorilor

Acest sistem a fost întărit cu fortificații în exteriorul zidurilor: Cetățuia, construită pe dealul Sf. Martin, devenit „Cetățuia”, Turnul Alb și Turnul Negru pe Dealul Străjii (Warthe). Sistemul de apărare a transformat cetatea Brașovului într-una aproape imposibil de cucerit, până la dezvoltarea armelor de foc. Monumentele medievale ale Brașovului au atât o valoare simbolică, culturală, marcând identitatea acestui oraș, cât și una practică, reprezentând o atracție pentru numeroșii turiști.

Brașovul medieval

Bibliografie:

Dumitrașcu. I., Maximescu, M.: O istorie a Brașovului, Edit. Libris Editorial, Brașov, 2017;
 Ionescu, G.: Istoria arhitecturii în România, Vol. II, Edit. Academiei R.P.R., București, 1963;
 Wachner, H.: Istoria Țării Bârsei, Edit. Aldus, Brașov, 1995.

Prof. Florin Sava

ROLUL ȘTIINȚEI PENTRU ECONOMIE ȘI SOCIETATE

Introducere

Știința, conform studiilor scientometrice [1] este un generator al tehnologiei moderne și un instrument important al dezvoltării economice. Într-o economie bazată pe cunoaștere, rămâne un postulat faptul că unul din factorii fundamentali ai dezvoltării este antreprenoriatul inovațional, care asigură implementarea realizărilor tehnico-științifice în scopul obținerii unui produs nou sau mai bun recurgând la mijloacele potențialului intelectual.

Creșterea productivității muncii, "WI" în industrie este direct corelată cu suma cheltuielilor pentru cercetare și dezvoltare. Mai mult, productivitatea, "W" sporește odată cu majorarea finanțării cercetărilor fundamentale, efectuate de către industrie/business, chiar și în cazul când cheltuielile pentru cercetările aplicative sunt permanente. Acest fapt poate fi explicat prin efectul multiplicatorului: creșterea cercetărilor fundamentale impulsionează elaborările aplicative și contribuie la crearea tehnologiilor, precum și la implementarea inovațiilor în ramură. Știința are chiar un impact mai semnificativ asupra dezvoltării societății. Aceasta, în special, pentru că valorile științei și valorile democrației coincid.

Diseminarea cunoștințelor facilitează luarea unor decizii politice adecvate.

Activitatea științifică joacă un rol vital în edificarea unui viitor dorit, prevenind multe din consecințele negative posibile, precum cele care pot afecta mediul și majorarea profitului prin creșterea valorii adăugate asigurate de antreprenoriatul inovațional. Doar luând în considerare opinia comunității științifice mondiale, bunăoară, politicienii și guvernele unei regiuni pot și sunt obligați să ia decizii în vederea depășirii consecințelor recente catastrofe nucleare din Japonia.

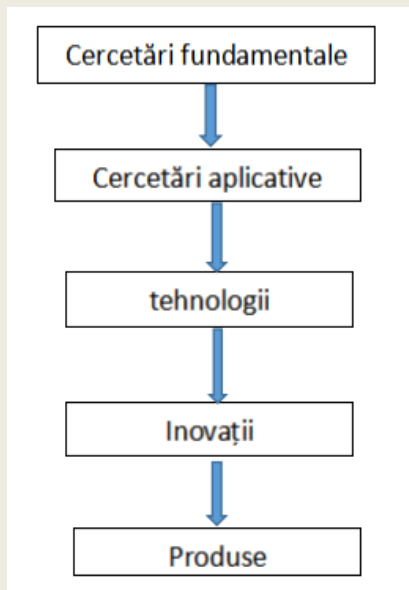
Nu rareori, totuși, în reportajele mediatice vizând problemele științei rolul social-economic și importanța cercetărilor științifice sunt tratate într-un mod neadecvat. În ele, cercetărilor științifice sau li se impune o tentă senzațională, sau rezultatele cercetărilor științifice sunt prezentate într-o formă extrem de trivială, sau în atare mod că nu sunt înțelese de publicul larg. Toate acestea implică, din păcate, schițarea unei imagini negative a științei în țara noastră.

Prezenta lucrare își propune depășirea opiniei eronate cu privire la rezultatele cercetărilor științifice. Se va întreprinde o tentativă de a explica, în baza principiului sinergiei, rolul social-economic al științei, recurgându-se la postulatele fundamentale ale teoriei economice și la istoria gândirii economice.

Influența economică și socială a științei

Rolul principal al cercetărilor științifice a fost evidențiat în 1945 de către savantul american V. Bush într-un raport, adresat președintelui Roosevelt, în care se afirma că cercetările și elaborările științifice constituie cel mai bun garant al securității naționale și dezvoltării economice.[2]

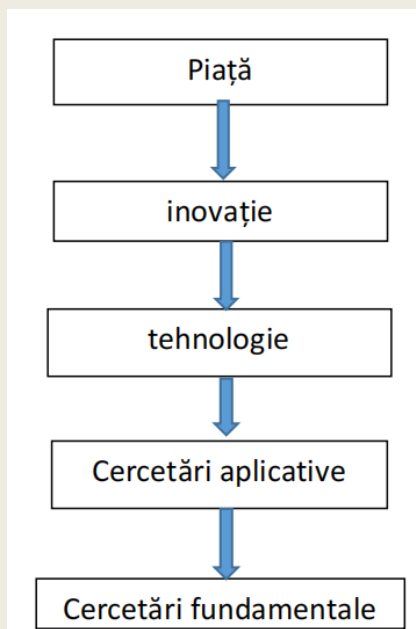
Acest fapt a contribuit la „renașterea” așa numitului „model de impulsioneare (engl. push) a științei”, care a fost introdus altădată de către Francis Bacon. Potrivit lui, activitatea științifică și descoperirile științifice stimulează dezvoltarea tehnologiilor care, la rândul lor, contribuie la dezvoltarea economică. (Schema 1)

Schema 1. Modelul de impulsie a științei

Un sfert de secol mai târziu s-a stabilit că cererea de pe piață este un factor esențial pentru stimularea dezvoltării științei și activității științifice, deoarece generează necesitățile pentru dezvoltarea tehnologiilor care, la rândul lor, ulterior constituie un imbold pentru cercetările științifice conform așa numitului model de cerere a pieței. (Schema 2).

În acest caz a fost iarăși reprodus un model, formulat pentru prima dată de către Adam Smith, numele căruia se asociază cu bazele teoriei capitaliste și a pieței libere. [3]

Schema 2. Modelul cererii pieței

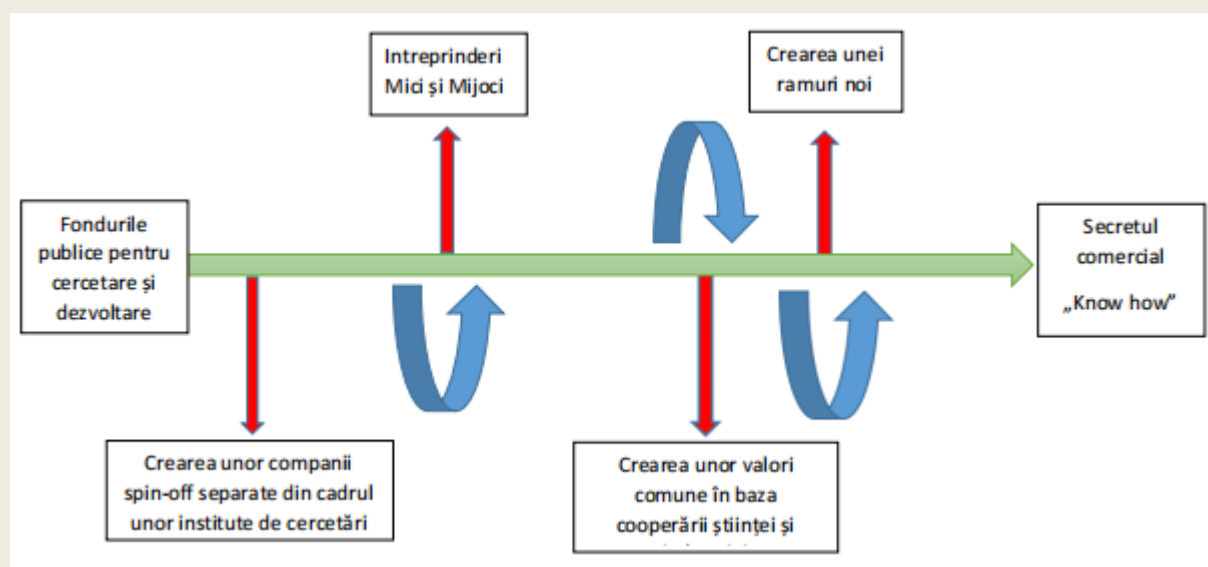
De menționat că, ambele modele sunt unidimensionale și simplifică în extremis complexitatea originii sociale a procesului de creație și a științei. În realitate, nici

„modelul de impulsione a științei” și nici cel al „cererii pieței” nu asigură o descriere adecvată a procesului inovațional.

În lumea modernă cunoștințele noi se află la joncțiunea mai multor discipline științifice și, nu arareori, sunt generate de echipe de cercetători în cadrul unei cooperări internaționale. În realitate, în locul modelului unidimensional se regăsește un set de torente de sinteză sinergetică, ceea ce duce la un rezultat sumar care depășește totalitatea efectelor luate aparte, obținute în baza modelelor unidimensionale.

Inovațiile adesea apar ca o sinteză a torentelor menționate. „E ceva absolut cert că inovațiile reclamă atât realizări în domeniul științei, cât și schimbări în cererea pieței și anume aceste concepții de prognoză a cercetărilor strategice devin definitorii”. [4]

Corelația dintre fondurile publice pentru cercetări și elaborări în raport cu rezultatele scontate într-o economie bazată pe cunoaștere se descriu, de regulă, recurgându-se la următorul ciclu inovațional (**Schema 3**).

Nu ar fi, totuși, prea corect să credem că eforturile cercetătorilor se concentrează doar pe un obiectiv economic sau social. Curiozitatea face parte din însăși esența omului. Încă Aristotel în cunoscuta sa operă „Metafizica” afirma că „Orice om prin natura sa dorește să știe”. Și cercetările științifice, prin urmare, sunt caracteristice naturii omului.

Sunt multiple cazuri în istoria științei, când cercetări efectuate din curiozitate s-au soldat, spre bucuria omului, cu descoperiri fulminante care mai târziu au fost confirmate prin efecte economice și sociale. Un exemplu: descoperirea de către Faraday a inducției electromagnetice, care pe bună dreptate este considerată una dintre cele mai importante realizări științifice ale secolului al XIX-lea.

Actualmente acest fenomen este utilizat în milioane de motoare electrice și generatoare de curent electric în lumea întreagă. În această ordine de idei, apare o întrebare destul de netrivială: poate fi oare planificată știința, e posibilă oare programarea cercetărilor și aplicărilor științifice?

Desigur, societatea dispune de dreptul absolut de a direcționa cercetările într-acolo unde consideră mai necesar. Dar, deși există, acest drept este în contradicție cu interesul public în cercetare și dezvoltare. Guvernul poate servi cel mai bine

interesul public prin susținerea și promovarea cercetării științifice, minimizând, în același timp, tentativele de direcționare asupra acesteia. [5]

În practică, o reglementare excesivă și un control excesiv adesea devin și mai costisitoare atât în termeni financiari, cât și de timp.

Așadar, în unele țări, noi membre ale UE, în procesul integrării au fost create mecanisme de stimulare a potențialului de cercetare autohton. În Ungaria, de exemplu, companiile multinaționale care investesc în știință și cercetare sunt scutite până la 20 la sută de taxele obligatorii. Rezultatele s-au dovedit a fi promițătoare: a crescut considerabil potențialul științific național și s-a înregistrat un spor în potențialul de comerț exterior, astfel 80% din exportul Ungariei s-a datorat activității companiilor multinaționale. Totodată, circa 70% din exportul total a revenit țărilor UE.

Deoarece Republica Moldova și-a exprimat dorința de a adera la UE, iar știința este mobilul economiei, cercetarea și dezvoltarea ar trebui să fie forța motrice a acestui proces, fiindcă implementarea integrativă a sferei științifice poate deveni o realitate înainte de integrarea economică a țării noastre, odată cu aderarea ei la Programul cadru pentru cercetare al UE (FP-7), începând cu 1 ianuarie 2012.

Astfel, Ungaria, Bulgaria și Slovenia au obținut calitatea de membru cu drepturi depline în programele de cercetare ale UE, în timp ce integrarea lor economică mai dura.

Dacă în secolul al XX-lea cercetările erau într-o oarecare măsură orientate spre o disciplină anume, în secolul al XXI-lea ele sunt direcționate spre rezolvarea unor probleme importante. Orientarea strict disciplinară a fost abandonată.

Actualmente, accentul se pune pe organizarea interdisciplinară a cercetărilor atât în domeniul științelor fundamentale, cât și al celor aplicative. Modelul disciplinar (de finanțare a cercetărilor științifice pe discipline) era caracteristic pentru sistemul sovietic, iar modelul interdisciplinar este cel mai adecvat pentru știința contemporană și dispune de avantaje socio-economice incontestabile, deoarece facilitează reacția imediată a instituțiilor la orice fenomene pozitive înregistrate în economia națională. Actualmente, la nivel național, este important de a stabili un consens între sistemele de reglementare a cercetărilor științifice, activitatea economică și sistemul politic. Știința contribuie la luarea unor decizii politice de succes în lumea întreagă. Aici, însă, e cazul să menționăm că e o situație tipică nu doar pentru Moldova, ci și pentru țările din sud-estul Europei, unde potențialul științific este utilizat insuficient pentru rezolvarea problemelor socio-economice. Și toate acestea, în condițiile în care resursele umane ale țărilor respective rămân cel mai puțin utilizate în plan mondial.[6] Toate luate împreună, instabilitatea politică și socială a mai multor țări din sud-estul Europei, accentuată în urma crizei economice globale, se explică printr-o activitate politică eronată. Erorile bugetului de stat, bunăoară, în domeniul planificării cercetărilor și elaborărilor științifice, precum și al educației, duc la pierderi de la 5 la 10% din PIB. Vom menționa, de asemenea, că politica economică depinde în mod direct de realizările în domeniul științei.

Am putea aduce multe dovezi în favoarea tezei că o politică economică care nu recurge la știință și nu folosește potențialul savanților din propria țară, lăsându-l nedistribuit, este în esența sa greșită. Și, dimpotrivă, miza pe mediul științific va stimula o creștere economică durabilă.

Bibliografie:

[1] OECD(2007), OECD Science , Technology and Innovation Indicators in a Changing World: Responding to Policy Needs

[2] OECD(2010), *OECD Science, Technology and Industry Outlook*, OECD Publishing.

http://dx.doi.org/10.787/_outlook-2010-en

[3] *Science The Endless Frontier A Report to the President by Vannevar Bush, Director of the Office of Scientific Research and Development*

[4] *The Wealth of Nations*, http://en.wikipedia.org/wiki/The_Wealth_of_Nations

[5] J.Irvine and B.R. Martine, *Foresight in Science, Picking the Winners*, Frances Printer Publishers, London and Dover, NH 1983

[6] *Transition to Sustainability*, May 2000, Conference of Academics, Tokyo, Japan

Prof. Beņa Marius Dan

E
C
H
I
P
A

D
E

R
E
D
A
C
Ț
I
E

Profesori:

Agache Adina

Benta Marius

Berteanu Ancuța

David Alin

Dicu Nicoleta

Enescu Daniela

Farkas Ana Maria

Ghenoiu Maria

Iliescu Adina

Sicoe Loredana

Suciu Raluca

Vaida Ancuța

Elevi:

Bobeică Veaceslav

Costin Alexandru

Dobritoiu Dragos

Stefănită Adrian

Toro Ana Maria

ISSN 2284-6115

ISSN-L 2284-6115